

பரமபதம் - ஆழ்வார்கள் அநுபவம்

(அப்ராக்ருத திவ்ய தேசம்)

ஆசிரியர்:

'ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ஸேவா ரசிகன்'

'ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிக பதாம்புஜ ஸேவா ரசிகன்'

ஒப்பிலியப்பன் கோவில் ஸ்ரீ வரதாசாரி சடகோபன்

அட்டைப்படத்தில் ஸ்ரீ வைகுந்தநாதர் - திருவைகுந்த விண்ணகரம்

(படம் உதவி: ஸ்ரீ .B.செந்தில்குமார்)

உள்ளடக்கம்

பரமபதம் (ஆழ்வார் பாசுரங்களின் வைபவம்) ----- பக்கம் 1 முதல் 50 வரை

ஸ்ரீ:
பரமபதம் - ஆழ்வார்கள் அநுபவம்
(அப்ராக்ருத திவ்யதேசம்)
ஆசிரியர்: ஒப்பிலியப்பன் கோவில் ஸ்ரீ வரதாசாரி சடகோபன்
(Editor-in-Chief of eBooks at www.sadagopan.org)

விஜய வருஷம் - மார்கழி - ஸ்ரீ வைகுந்த ஏகாதசி தினம் - Date 11th January 2014

அன்புள்ள ஆஸ்திக அன்பர்களுக்கு,

அடியேனின் தாஸஸ்ய விஞ்ஞாபனம். இந்த புனிதமான ஸ்ரீ வைகுந்த ஏகாதசி தினத்தில் அடியேனுடய ஸமர்ப்பணமாக இந்த மின் - புஸ்தகத்தை வெளியிடுவதை அடியேனின் பாக்கியமாக கருதுகிறேன்.

முன்பு IBM என்கிற ஸ்தாபனத்தில் உத்யோகத்திலிருந்த போது 1992 செப்டம்பர் தொடங்கி மார்ச் 1993 வரை வேலை நிமித்தமாக பல வெளிநாடுகளுக்கு ப்ரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் பகவத் சிந்தனை விடாமலிருக்க 108 திவ்ய தேசங்களைப்பற்றியும், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களைப் பற்றியும், வேத வேதாந்தங்களைப் பற்றியும் ஏற்பட்ட எண்ணங்களின் கருத்து-கோவையை ஒரு நூல் வடிவமாக எழுதியது நேற்று நடந்தது போல் பசுமையாக நினைவில் நிற்கிறது.

பகவத்-பாகவத-ஆசார்ய கடாஷங்குளினால் இப்போது அந்த நூலில் இருந்து ஒரு பகுதியாக, அப்ராக்ருத திவ்ய தேசமான ஸ்ரீ வைகுந்தத்தை பற்றி ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸன்ங்களை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

||ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஆசார்யர் திருவடிகளே சரணம்||

தாஸன்
ஒப்பிலியப்பன் கோவில் வரதாசாரி சடகோபன்

நில உலகில் பார்க்க முடியாத திருப்பதிகள்: திருநாடு (பரமபதம், ஸ்ரீவைகுண்டம்) – 108வது திவ்ய தேசம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முடிவில் அடைய விரும்பும் இடம் பரமபதம் என்பது. தங்கள் விதி வகையால், பரமபத நாதனின் ஸ்தானத்துக்கு அருகில் நின்று, அவனுக்கு அத்தாணி கைங்கர்யம் செய்யும் பாக்யம் பெறுவதே ஜீவன்களின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள். எட்டு ஆழ்வார்கள், 36 பாசுரங்கள் மூலம் பரமபதம் என்ற திருநாட்டை மங்களாஸாசனம் செய்துள்ளார்கள்.

பூலோகத்துடன் கலக்காத இத் திருப்பதியில், பரமபத நாதன், பெரிய பிராட்டியுடன் வீற்றிருந்த கோலத்தில் அநந்தாங்க விமான நிழலில் ஸேவை தருகிறார். இந்த சேஷத்தரத்தின் நதி, விரஜா நதி என்பது. ஆதிசேஷன், கருடன், விஷ்வக்ஸேனர் முதலிய நித்ய சூரிகளுக்கும், முக்தர்களுக்கும், இந்த திவ்ய தம்பதிகள் ப்ரத்யக்ஷமாக உள்ளனர். பகவானுடைய ஐந்து நிலைகளான பர, வ்யூஹ, விபவ, அர்ச்சை, அந்தர்யாமி ஆகியவைகளில், முதலாவதான பரத்வம் நிறைந்து நிற்குமிடம் பரமபதம். “விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:” என்று வேதமும், இப் பரமபத நாதனை ஸேவித்துக் கொள்கிறது.

பெரியாழ்வார் அனுபவித்த பரமபத நாதன்

கண்ணனுக்கு பூ சூட்டிக் காண ஆசைப்பட்ட யசோதை, செண்பகம், மல்லிகை, பாதிரிப்பூ, செங்கழுநீர், புன்னைப்பூ, குருக்கத்திப்பூ, இருவாட்சிப்பூ, கருமுகைப்பூ எடுத்து, அருகில் வருமாறு அழைத்தாள். இந்த புஷ்பங்கள் வாடுவதற்கு முன், நீ அவற்றை சூட வேணும், இங்கே வா என்று அழைத்தாள். இப் பாசுரத்தில், தேவர்கள் சூழ, பரமபதத்தில் அமர்ந்துள்ள பரமபத நாதனை பெரியாழ்வார் பின் வருமாறு ஸேவித்துக் கொண்டார்:

அண்டத்தமரர்கள் சூழ அத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்,
தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறையாய் தூமலரால் மணவாளா,
உண்டிட்டுலகினை ஏழும் ஓர் ஆலிலையில் துயில் கொண்டாய்,
கண்டு நானுன்னை உகக்கக் கருமுகைப் பூச் சூட்ட வாராய்.

“அண்டம்” என்பது பரமபதத்தை குறிக்கும் சொல். “அத்தாணி” என்பது அருகில் இருப்பது என்று அர்த்தம். பரமபதத்தில் அமரர்கள் அருகில் நின்று பகவானுக்கு “அத்தாணி சேவகம்” செய்வதை இங்கு பெரியாழ்வார் தெரிவித்தார். தொண்டர்கள் மனக் கோயிலில் உறையும் பெரிய பிராட்டியின் நாதனை, அன்று ஒரு நாள் ஆலிலை மேல் துயின்ற வடபத்ர சாயியாகக் கண்டு, உனக்கு கருமுகைப் பூ சூட்டி ஆனந்திக்க விரும்புகிறேன், என்னிடம் ஓடி வா என்றார்.

கண்ணனின் வேணு கானத்தை போற்றும் ஒரு பாசுரத்தில், அவனை பரமபதத்திலுள்ள நித்ய சூரிகளுக்கு இளவரசாயுள்ள பரமபத நாதனாக, பெரியாழ்வார் பின் வருமாறு நமஸ்கரித்துக் கொண்டார். “வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாசுதேவன்” என்று பின் வரும் பாசுர மூலம் மங்களாஸாசனம் செய்தார்:

வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன்
 வாசுதேவன் மதுரை மன்னன், நந்த-
 கோனிளவரசு கோவலர் குட்டன்
 கோவிந்தன் குழல் கொடு ஊதின போது,
 வானிளம்படியர் வந்து வந்து ஈண்டி
 மனமுருகி மலர்க் கண்கள் பனிப்ப,
 தேனளவு செறி கூந்தல் அவிழ்ச்
 சென்னி வேர்ப்பச் செவி சேர்த்து நின்றனரே.

பரமபதத்தில் ஸர்வ ஸ்வாமியாக இருப்பவன், கோகுலத்தில் கோபர்களாலே பரிந்து காக்கப் படும் “கோவலர் குட்டனாக” இருந்தான். அவன் திருக்குழலை எடுத்து, தெய்வீக கான மழை பொழிந்த போது, தேவ லோக கன்னிகைகள் திரளாக வந்து, கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பொங்க நின்றனர் என பெரியாழ்வார் சொன்னார்.

பெரியாழ்வார் தனது திருமொழியின் கடைசி பாசுரத்தில் “தன் மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலனைக் கொழுங் குளிர்முகில் வண்ணனை ஆயரேற்றை, அமரர் கோவை, அந்தனதமுதத்தினை” ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கும் பரமபத நாதனாகப் பின் வருமாறு கொண்டாடினார்:

தடவரை வாய் மிளிர்ந்து மின்னும் தவள நெடுங்கொடி போல்,
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென் சோதி நம்பீ,
வடதடமும், வைகுந்தமும் மதிள் துவாராபதியும்,
இடவகைகளிழ்ந்திட்டு என்பால் இட வகை கொண்டனையே.

மஹத்தான மலை ஒன்றின் மேல் துல்யமாக பிரகாசிக்கும் ஒரு தூய்மையான ஒரு பெரிய கொடி போல் மிகுந்த ஒளி பொருந்திய நம்பீ! வட துருவத்திலுள்ள திருப்பாற்கடல் என்ன, பரமபதம் என்ற விண்ணோர் நகர் என்ன, மதிள்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும் த்வாரகை என்ன, இவைகளை எல்லாம் உயரிய இடங்கள் அல்ல என்று ஒதுக்கி, என் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்ட உன் வாத்தல்யத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும் எப்படி நான் விவரிப்பேன் என ஆழ்வார் கூறினார்.

ஆண்டாள் திருப்பாவை பாசுரம் ஒன்றில், “மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தனென்று, நாமம் பலவும் நவின்றேலோரெம்பாவாய்” எனச் சொல்லி பரமபத நாதனை மங்களாஸாசனம் செய்தாள்.

திருமழிசை ஆழ்வார் ஸேவித்துக் கொண்ட பரமபத நாதன்

அனந்தன் மேல் கிடந்த எம் புண்ணிய புருஷனே! குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை மார்பில் அணிந்து கொண்டு நிற்கும் பவித்ரனே! நீ பூமியில் அர்ச்சையாய் உள்ளாய்! விண்ணிலே பரமபத நாதனாக, பெரிய பிராட்டியுடனும், நித்ய சூரிகளுடனும் உள்ளாய்! உன் பக்தர்களின் கண்ணினுள் நிறைந்தும் உள்ளாய்! பூமியில் பல சிற்றின்பங்களை, பேரின்பங்களாக எண்ணி வாழும் மானிடர்கள் சிந்தையால் எளிதாக நினைக்க முடியாத மாயாவியாக நீ இருக்கிறாய் எனப் பின் வருமாறு திருமழிசை போற்றிப் பாடினார்:

மண்ணுளாய் கொல் விண்ணுளாய் கொல் மண்ணுளே மயங்கி நின்று
எண்ணுமெண்ணகப்படாய் கொல் என்ன மாயை, நின் தமர்
கண்ணுளாய் கொல் சேயை கொல் அனந்தன் மேல் கிடந்த எம்
புண்ணியா, புனந்துழாயலங்கலம் புனிதனே.

மேற்காணும் பாசுரம் திருச்சந்த விருத்தம் என்ற பிரபந்தத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது. நான்முகன் திருவந்தாதியின் கடைசிப் பாசுரத்தில் “இனியறிந்தேன் எம்பெருமான்

உன்னை, இனியறிந்தேன் காரணன் நீ, கற்றவை நீ, கற்பவை நீ, நற்கிரிசை நாரணன் நீ, நன்கறிந்தேன் நான்” என்று திருமழிசை உருக்கத்துடன் சொன்னார்.

நலம் தரும் செயல்களை உடைய “நற்கிரிசை நாரணா”, உன் ஸ்வரூப, குண விசேஷங்களை நாராயண சப்தத்தின் பொருளை ஆராய்ந்து, செவ்வனே புரிந்து கொண்டேன். என்னால் இது வரை அறியப்பட்ட தத்வங்கள், வித்யைகள் எல்லாம் நீயே என்பதை அறிந்து கொண்டேன். இனி நான் அறியப் போகும் எல்லாமும் நீயே என்பதையும் புரிந்து கொண்டேன் என்று திருமழிசை இங்கு சொன்னார்.

இப்படி த்ரிகாலங்களுக்கு யஜமானனாகவும், ஸர்வ தத்வங்களுக்கும் ஆதாரமாய் உள்ள நாராயணன், எங்கு உள்ளான் என்பதை மேற் குறிப்பிட்ட பாசுரத்திற்கு முந்திய பாசுரத்தில் விளக்கினார். இப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

ஏன்றேன் அடிமையிழிந்தேன் பிறப்பிடும்பை
ஆன்றேன் அமரர்க்கு அமராமை - ஆன்றேன்
கடனாடும் மண்ணாடும் கை விட்டு மேலை
இட நாடு காண இனி.

“சமயங்களை பல தெரிந்து மாயோனல்லால் தெய்வம் மற்றில்லை என உரைத்த வேதச் செழும் பொருளை” பாசுரமாக அருளிய திருமழிசைப் பிரான், நான்முகன் திருவந்தாதி முடியும் சமயத்தில், தான் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனின் அருள் பெற்றதால், ஏற்பட்ட ஸௌபாக்யங்களை “ஏன்றேன் அடிமை இழிந்தேன்” என்று ஆரம்பமாகும் பாசுர மூலம் விவரமாக சொன்னார்.

முதலாவதாக “பிறப்பு இடும்பை இழிந்தேன்” என்று ஆழ்வார் கூறினார். புவியில் பிறப்பினால் ஏற்படும் ஸம்ஸார துக்கங்கள், ஆசாபாசங்கள் என்ற வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன். பின்னர் “அடிமை ஏன்றேன்”; உனது கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தில் திளைக்கும் அடிமையாக மாறினேன். அதனால் “அமராமை ஆன்றேன்”; சுலபமாக கிடைக்கக் கூடாத ஒரு பேரருளைப் பெற்றேன். “கடன் நாடும், மண் நாடும் கை விட்டு மேலை இடம் நாடு காண இனி ஆன்றேன்”. பூர்வ ஜன்ம பாவ, புண்யங்களாகிற கடன்களை அனுபவிக்கும் நாடாகிற புவியை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி,

பிரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பரமபதம் என்ற விஸ்தாரமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும், அங்கு கொலு வீற்றிருக்கும் உன்னையும் காணும் பாக்க்யம் பெற்றேன். நான் பிறவிப் பயனை எய்தினேன் என்று இங்கு ஆழ்வார் தெரிவித்தார்.

திருப்பாணாழ்வார் போற்றிய பரமபத நாதன்

திருப்பாணாழ்வார் “அமலனாதிபிரான்” என்ற பிரபந்தத்தின் முதல் பாசுரத்தில், “அடியார்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன், விண்ணவர் கோன்” என்ற மங்களாஸாசனம் மூலம் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை பாடிப் போற்றினார்.

திருமங்கை ஸேவித்துக் கொண்ட பரமபத நாதன்

பெரிய திருமொழி முடியும் சமயம், திருமங்கை “சந்தோகா, தலைவனே, தாமரைக்கண்ணா, அந்தோ அடியேற்கு அருளாய் உன்னருளே” என்று கதறினார். திருமங்கையிடமிருந்து, மேலும் மங்களாஸாசனம் பெற விரும்பிய ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன், அவர் கதறல் கேட்காதது போல் அபிநயம் செய்தான். விரைவில் திருநாடாகிய பரமபதம் அடைய விரும்பி, அந்த அருள் பிச்சை கேட்ட ஆழ்வாரை சற்றே ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன் இப் பூமியில் நிறுத்தி தன்னைப் பற்றிய பூர்ணானுபவம் ஏற்பட வைத்தான். அந்த முயற்சியில் ஏற்பட்ட பிரபந்தங்கள் திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் என்பவை.

திருக்குறுந்தாண்டகத்தின் 11வது பாசுரத்தில், தான் எதற்காக பரமபத நாதனை துதித்து வரும் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்பதை விளக்கினார். எந்தையே! என்னப்பனே! நீயோ பரஞ்ஜோதி. பரமபதம், அண்டம், ப்ரஹ்ம்மாண்டம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகவும் அவைகளை ரக்ஷிப்பவனாகவும் உள்ளாய். உனக்கு கைங்கர்யங்கள் செய்வதில் எனது வாக்கும், காயமும், மனதும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டு, அந்த அனுபவ ஜனித ஆனந்தத்தில் மூழ்கி கலையற்று இருக்க அனுக்ரஹி, அந்த அருள் கிட்டவே, உன்னை நான் துதித்து வருகிறேன் எனப் பின் வருமாறு கலியன் தெரிவித்தார்.

தொண்டெல்லாம் பரவி நினைத் தொழுதபடி பணியுமாறு,

கண்டு தான் கவலை தீர்ப்பான் ஆவதே பணியாய் எந்தாய்!
அண்டமாய் எண் திசைக்கும் ஆதியாய் நீதியான
பண்டமாம் பரம சோதி நின்னையே பரவுவேனே.

ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைப் பற்றியும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால், ஜீவன் பரமபதம் அடைவதையும், தன் ஆசார்யனான நம்மாழ்வார் விவரமாக சொல்லியிருப்பதை நினைத்து, திருமங்கை சுருக்கமாக ஒரே பாசுரத்தில் திரு வைகுந்தநாதனை மங்களாஸாசனம் செய்தார்.

முதலாழ்வார்கள் செய்த பரமபத மங்களாஸாசன பாசுரங்கள்

பொய்கை ஆழ்வாரும், பேயாழ்வாரும், மூன்று பாசுரங்கள் மூலம் பரமபத நாதனை பாசுரமிட்டுள்ளார்கள். தங்கள் யோக பலத்தால், மூர்த்தன்ய நாடி மூலம், ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு, அர்ச்சிராதி / தேவயானம் என்ற மார்க்கத்தால் பரமபதம் அடைந்த முக்தர் குழாத்தில் சேர்ந்த இரு ஆழ்வார்கள், ஜீவன்கள் பரமபத நாதனை அடைந்ததும் மறு பிறவி இல்லாமை (அபுநராவ்ருத்தி), மரணம் இல்லாமை (அம்ருதத்வம்) என்ற நிலைகளை அடைவதை விளக்கியுள்ளார்கள்.

வைகுந்தத்தை அனாதி காலம் தொட்டு தனது நிலையான வாஸஸ்தலமாக அபிமானித்து வரும் பரமபத நாதன், ஸ்ரீராப்தி, திருவேங்கடம், ஆகிய புராண திருப்பதிகள் மட்டும் இல்லாது, இளங்குமரனாக திருவிண்ணகரிலும், கடிகாசலத்திலும் உள்ளான் என பேயாழ்வார் கூறினார். இப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

பண்டெல்லாம் வேங்கடம் பாற்கடல் வைகுந்தம்,
கொண்டங்குறைவார்க்குக் கோயில் போல் - வண்டு
வளங்கிளரும் நீள் சோலை வண் பூங்கடிகை,
இளங்குமரன் தன் விண்ணகர்.

இப் பாசுரத்தை, ஸ்ரீராப்தி திருப்பதியில் முன்னரே ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பொய்கை ஆழ்வார் இரண்டு பாசுரங்கள் மூலம் பரமபத நாதனை ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். முதல் பாசுரத்தில், பரமபத நாதனை “விண்ணகத்தாய்” என்று அழைத்து, எவ்வளவு கல்ப காலங்கள் தபஸ் செய்தாலும், உன்னுடைய மஹிமையை முழுதும் அறிவது என்பது எப்படி முடியும்? உனது திருமேனி அழகையும், நீ பள்ளி கொண்டிருக்கும் அழகையும், பரமபதத்தில் ஞானானந்த மயமாய், நீ பெரிய பிராட்டியுடன் அனந்தாழ்வான் என்ற ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அழகையும் முழுதும் அறிய முயல்வது நடக்கக் கூடிய காரியமா என கேட்டு பொய்கை ஆழ்வார் வியந்தார். இப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

உணர்வாரார் உன் பெருமை யூழி தோறுழி,
 உணர்வாரார் உன் உருவந்தன்னை, - உணர்வாரார்
 விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய், நால்வேதப்,
 பண்ணகத்தாய் நீ கிடந்த பால்.

பொய்கை ஆழ்வார், இரண்டாவது பாசுரத்தில், நாம் துன்பங்களை எப்படி அழிக்கலாம் என்பதை பின் வருமாறு சொன்னார்:

வேங்கடமும் விண்ணகமும் வெஃகாவும் அஃகாத
 பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகமும் - நான் கிடத்தும்
 நின்றானிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே
 என்றால் கெடுமாம் இடர்.

திருவேங்கடம், பரமபதம், திருவெஃகா, ஏராளமான புஷ்பங்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் உடைய, விஸ்தாரமான அழகு கொண்ட திருக்கோவலூர் ஆகிய நான்கு திருப்பதிகளில் முறையே நின்றும், அமர்ந்தும், பள்ளி கொண்டும், நடந்தும் பகவான் உள்ளான் என்று ஒரு தடவை சொன்னால் கூட துயர்கள் எல்லாம் ஒழியும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை என ஆழ்வார் இங்கு சொன்னார்.

நம்மாழ்வார் அனுபவித்த பரமபத நாதன்

நம்மாழ்வார் 24 பாசுரங்கள் மூலம் திருநாட்டைப் பாடி போற்றியிருக்கிறார். இந்த 24 பாசுரங்களில் மூன்று திருவிருத்தம் என்ற பிரபந்தத்தில் அமைந்துள்ளன. மற்ற 21 பரமபத நாதன் பற்றிய பாசுரங்கள் திருவாய்மொழியின் 2, 3, 4, 7, 8, 9 10வது பத்துக்களில் காணப்படுகின்றன. பத்தாவது பத்தின் 10 பாசுரங்களும் (ஒன்பதாவது திருமொழி) வைகுண்டத்தைப் பற்றியும், வைகுண்ட நாதனைப் பற்றியும் வெகுவாகக் கொண்டாடுகின்றன. பத்தாம் பத்து, ஒன்பதாவது திருமொழியின் பாசுரங்கள், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை அனுஸரித்து நிற்பவை.

தமது திருவிருத்தாங்களை வெளியிட விரும்பிய நம்மாழ்வார், திருவிருத்தம் என்ற பிரபந்தத்தை அருளி, “இமையோர் தலைவா! மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்று வேண்டினார். இந்த திருவிருத்த பாசுரங்களில் ஒன்றாவதானது பின் வரும் பரமபத சம்பந்தம் கொண்டது:

உண்ணாதுறங்காது உணர்வும் எத்தனை யோகியர்க்கும்
எண்ணாய் மிளிருமியல்வினவாம், எரி நீர் வளிவான்
மண்ணாகிய எம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாள்
கண்ணாய் அருவினையேன் உயிரான காவிகளே.

பஞ்ச பூதங்களாய் தோன்றும் பரமபத நாதனுடைய ஸ்தானமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இச்சை கொண்ட யோகிகள், பராங்குச நாயகி என்ற தலைவியின் கண்களைக் கண்டு, அவை பரமபதம் என்ற புருஷார்த்தத்தை ஸித்திக்கும் பலனை அளிப்பவை என புரிந்து கொண்டார்கள். தங்கள் யோகங்களை விட்டு, அந்த பரமை காந்திகள், ஸ்ரீவைகுண்டம் போல் போக்யமான பராங்குச நாயகியின் கண்கள் மூலம் நல் வழி பெறு, ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனின் பேரருள் பெறுகிறார்கள் என ஆழ்வார் தெரிவித்தார். தலைவனான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுடன் நித்ய போக தசையில் ஈடுபட்ட தலைவியின் உயர்வை ஆழ்வார் இங்கு கொண்டாடினார்.

இரண்டாவது திருவிருத்த பாசுரத்தில், நாயகன் கார் காலத்தில் உன்னுடன் வந்து சேருகிறேன் என்று சொல்லி வராது நின்றான் என்பதை பராங்குச நாயகியின் தோழி மூலமாக நம்மாழ்வார் தெரிவித்தார். “எம் பெருமான் தனது வைகுந்தம் அன்னாய்” என்று தோழி, தன் நாயகியை இப் பாசுரத்தில் அழைத்தாள். பரமபத நாயகனின் ஸ்தானமான

வைகுண்டத்தைப் போல் நித்ய போக்யமான தலைவியே! கார் காலத்தில் உன்னுடன் வந்து கலந்து கொள்கிறேன் என்று சொல்லிப் போன உன் நாயகன் இது வரை வரவில்லை. அவன் வருவதை எதிர்பார்த்து, கொன்றை புஷ்பங்கள் அரும்புகளை உண்டாக்கி மலரக் காத்து நிற்கின்றன. கார் காலம் இன்னும் வரவில்லை. கார் காலம் வந்ததும், அவனும் வருவான், நாழும் மலர்வோம் என்று கொன்றை புஷ்பத்தின் அரும்புகள் காத்துக் கொண்டிருப்பதை நீ காண்கிறாய். கொன்றை இது வரை மலராததால், கார் காலம் வரவில்லை எனப் புரிந்து கொண்டு, வைகுண்ட நாதன் வராது இருக்க மாட்டான், இனிச் சிறிது காலத்திலியே, கார் காலம் வரும், அவனும் வருவான், கொன்றை அரும்புகளும் மலரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நீ இருக்க வேணும் என்று தோழி வ்யாகூலம் அடைந்திருந்த தலைவியிடம் உரைத்தாள். ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைப் போற்றும் இப் பாசரம் பின் வருமாறு:

மலர்ந்தே ஒழிந்தில மாலையும் மாலைப்பொன் வாசிகையும்
புலந் தோய் தழைப் பந்தர் தண்டுற நாற்றி, பொருகடல் சூழ்
நிலம் தாவிய எம் பெருமான் தனது வைகுந்தம் அன்னாய்
கலந்தார் வரவேதிர்கொண்டு வன் கொன்றைகள் கார்த்தனவே.

தோழி, கலங்கி நிற்கும் தலைவியை சமாதானப் படுத்தி, கொன்றைகள் பூக்காது, அரும்பளவிலேயே நிற்பதிலிருந்து கார் காலம் இன்னும் வரவில்லை, அது வந்ததும், கொன்றையும் மலரும், பகவானும் உன்னிடம் திரும்புவான் என தோழி ஆறுதல் சொன்ன பாசரம் இது. “பொருகடல் சூழ் நிலம் தாவிய எம் பெருமான் தனது வைகுந்தம் அன்னாய்” எனத் தோழி கூறி, தலைவியின் உயரிய ஸ்தானத்தை நமக்கு நினைவுறுத்தினாள்.

திருவிருத்தத்தின் மற்ற ஒரு பாசரம் பரமபத நாதனைப் பின் வருமாறு மங்களாஸாசனம் செய்தது:

உலாகின்ற கெண்டையொளியம்பு எம் ஆவியை ஊடுருவக்
குலாகின்ற வெஞ்சிலை வாள் முகத்தீர்! குனிசங்கிடறிப்
புலாகின்ற வேலைப் புணரியம் பள்ளி அம்மானடியார்
நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடமே.

ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைச் சார்ந்த நித்ய சூரிகள், தலை மகளான பராங்குச நாயகியுடன் கூடிய தோழிமார்களைப் புகழும் வகையில் இப் பாசரம் அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

தலை மகளான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனிடம் தணியாக் காதல் கொண்ட உங்கள் தலை மகளான பராங்குச நாயகிக்கு தோழியாக இருந்து, அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யும் உங்களைக் கண்டால் எங்களுக்கு ஒரு எண்ணம் உதிக்கிறது. ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுக்கு தொண்டர்களாக இருக்கும் நாங்கள், அழகிகளான உங்களை மணந்து கொண்டால், நாம் இருவருமே கோஷ்டியாக தலை மகன், தலை மகள் ஆகிய தம்பதிகளுக்கு கைங்கர்யங்களை சேர்ந்தே பண்ணலாம்.

தலை மகளான ஆழ்வாருக்கு, ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனின் பரமபதத்தில் உள்ள ஸ்தான விசேஷத்தை இப் பாசரம் குறிப்பிடும். ஒளி வீசும் கண்களாகிற பாணங்களை தொடுத்து, அம்புகளை எங்கள் ஆத்மாவை துளைக்கும் அளவு சக்தி உடைய பலமான விற்களாகிற புருவங்களை உடைய பெண் மணிகளே! நீங்கள் வஸிக்கும் இடம் பரமபதமா அல்லது பூமியா? “வைகுந்தமோ வையைமோ நும் நிலை இடம்” என்று ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனின் ஸேவகர்கள் இப் பாசர மூலம் கேட்டனர். எங்களை திருமனம் புரிந்து கொண்டு, திவ்ய தம்பதிகளின் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதில் துணையாக இருப்பீர்களா என தலை மகனின் ஸேவகர்கள் விசாரித்தனர்.

பகவானின் ஸேவையில் ஈடுபட என்னுடன் சேர், உனது திருமண யாத்திரைக்காக நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் கிம்சுக சல்மலி வருஷத்தின் மரத்தால் செய்யப் பட்டிருக்கும் ரதத்தில் ஏறு. உன்னுடைய தாம்பத்ய வாழ்க்கை நித்ய சூரிகளின் சுகங்களுக்கு சமானமாக இருக்கட்டும். நம் தலை மகனுக்காக, தலை மகளின் தோழியான நீ தாம்பத்ய யாத்திரையை என்னுடன் ஆரம்பி என்று பின் வரும் ருக் வேத மந்திர பிரார்த்தனையை இப் பாசரம் நினைவுறுத்துகிறது:

सुकिंशुकं शल्मलिं विश्वरूपं हिरण्यवर्णं सुवृतं सुचक्रम् ।

आरोह सूर्ये अमृतस्य लोकं स्योनं पत्ये वहतुं कृणुष्व ॥

ஸுகிம் சல்மலிம் விச்வரூபம்
ஹிரண்யவர்ணம் ஸுவ்ருதம் ஸுசக்ரம் |
ஆரோஹ ஸூர்யே அம்ருதஸ்ய லோகம்
ஸ்யோநம் பத்யே வஹதும் க்ருணுஷ்வ ||

--- ருக் வேதம் 10.85.20

நம்மாழ்வாரின் அடுத்த ஸ்ரீ வைகுண்ட மங்களாஸாசனப் பாசுரத்தைப் பின் வரும் பெரிய திருவந்தாதி அருளிச் செயல் மூலம் ஸேவித்துக் கொள்கிறோம்:

கல்லும் கனை கடலும் வைகுந்த வானாடும்
புல்லென்றொழிந்தன கொல் ஏ பாவம் - வெல்ல
நெடியான் நிறங்கரியானுள் புகுந்து நீங்கான்
அடியேனதுள்ளத்தகம்.

கரும்பனைய சுவையுள்ள பிரான் கண்ணன்; கறுத்த நிறம் உடையவன். செறுத்த புகழ் கொண்டவன். எல்லா பகைவர்களியும் வெல்லும் சக்தி கொண்டவன். அவன் அடியேனாகிய என் உடலில் புகுந்து, உள் பாகத்தில் கோயில் கொண்டுள்ளான். அதனால் திருவேங்கட மலையும், அலைகள் கோஷிக்கும் திருப்பாற்கடலும், பரமபதம் என்ற விண்ணகரும் புல் என்று நினைக்கும் படி சூன்ய தசையை அடைந்தனவோ! அந்தோ, பாவம் என ஆழ்வார் அனுதாபப் பட்டார்.

வைகுண்ட நாதன் பரமபதத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சமயம், தொண்டர்களின் துதிகளைக் கேட்டு, பல ஐச்வர்யங்களை அவர்களுக்கு அருளுகிறான். தான் படைத்த அண்டங்களின் பல பாகங்களிலிருந்து ஞானமாகிற ஒளிக் கதிர்களை சேகரித்து, அவர்களுக்கு அனுக்ரஹிக்கிறான் என்று வேதம் பின் வருமாறு சொல்கிறது:

यदा वाजमसनद्विध्वरूपमा द्यामरुक्षदुत्तराणि सद्य ।
बृहस्पतिं वृषणं वर्धयन्तो नाना सन्तो बिभ्रतो ज्योतिरासा ॥

யதா வாஜம ஸநத் விச்வரூபமா
த்யாமருசஷதுத்தராணி ஸத்ம |

ப்ருஹஸ்பதிம் வருஷணம் வர்த்தயந்தோ
நாநா ஸந்தோ பிப்ரதோ ஜ்யோதிராஸா ||
--- ருக் வேதம் 10.67.10

இப்படி வைகுண்டத்திலிருந்து அருள் புரிபவன், அப் பரமபதத்தை விட்டு, ஆழ்வாரின் உள்ளத் திருக்கோயிலில் விரும்பி, அமர்ந்திருக்கும் போது, மற்ற தொண்டர்களுக்கு பரமபதம் வெறிச்சிட்டு, சூன்யமாகத் தோன்றியது போலும் என்று ஆழ்வார் அபிப்ராயப் பட்டார்.

இனி காணப்படும் நம்மாழ்வாரின் மங்களாஸாசனங்கள் திருவாய்மொழியில் சேர்ந்த வகையாக உள்ளன. இவைகளுள் முதலானது இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் எட்டாம் பத்தில் பின் வருமாறு விளங்குகிறது:

புலனைந்து மேயும் பொறியைந்தும் நீங்கி,
நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்,
அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான்,
பலமுந்து சீரில் படிமின் ஓவாதே.

ஆனந்தம் முடிவில்லாமல் இருக்கும் இடம் பரமபதம். அதற்கு காரணம் அந்த திருப்பதியை ஸ்ரீமந் நாராயணன் நிலையான இருப்பிடமாகக் கொண்டதால் தான். அந்த பரம் ஜ்யோதியின் “நலம் அந்தம் இல்லதோர் நாடு” புக விரும்பினால் நீங்கள் பஞ்ச இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப் படும் சிற்றின்பங்களின் சேர்க்கையை விட்டு, அசுரர்களை தடுமாறி அழியச் செய்வதும், அனுபவிக்க, அனுபவிக்க சுவை அதிகரிக்கும் ஆராவமுதமுமான பரமபத நாதனின் கல்யாண குணங்களை இடை விடாது த்யானிக்க வேண்டும் என்று ஆழ்வார் கூறினார்.

ஆசார்யனான நம்மாழ்வார் நமக்கு செய்த உபதேசம் வேத ஸாரமானது. மனது பஞ்சேந்திரியங்களில் பல விஷமங்களில் ஈடுபடுவதையும், தொல்லைகள் பெறுவதையும், பின் வருமாறு கூறி, பரமபத நாதனே எல்லா தொல்லைகளையும் அறவே அழிக்கும் பராக்ரமசாலி என வேதம் அறுதியிட்டது.

अयमिन्द्र वृषाकपिः परस्वन्तं हतं विदत् ।

असिं सूनां नवं चरुमादेघस्यान आचितं विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः ॥

அயமிந்தர் வருஷாகபி: பரஸ்வந்தம் ஹதம் விதத் |
அஸிம் ஸூநாம் நவம் சருமாதேதஸ்யாந ஆசிதம்
விச்வஸ்மாதிந்தர்: உத்தர: ||

--- ருக் வேதம் 10.86.18

(கருத்து): ஹே ஆத்மாவே! மனதாகிற குரங்கு, ஒரு கத்தி, ஒரு அடுப்பு, ஒரு சட்டி, ஒரு வண்டி நிறைய எண்ணெய் எல்லாவற்றையும் சேகரித்துக் கொண்டு, அவைகளைக் கொண்டு, தன்னை அழித்துக் கொள்ளக் கூடிய வியாபாரங்களில் இறங்கத் தயாராகி நிற்கிறது. ஆத்மா ராமனே, எல்லாவற்றிற்கும் பிரபு. அவன் தான் இந்த விபரீத ஈடுபாடுகளிலிருந்து, தொண்டர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று சொல்வது, “புலனைந்து மேயும் பொறியைந்தும் நீங்கி, நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்ற கருத்துடன் கலந்தது. அவன் விச்வஸ்மாதிந்தர்: உத்தர: (He is Superior over all) என்று சொல்வது “அசுரரை அலமந்து வீய செற்றான், பலம் உந்து சீரில்” பெரியவன் என்ற பாசுரப் பகுதியைச் சேர்ந்தது. அசுரர்களை ஹதம் செய்வது போல், பஞ்சேந்திரியங்களின் கொடுமைகளிலிருந்து காப்பாற்றுவான் என ஆழ்வார் சொன்னார்.

மூன்றாம் பத்தின் பத்தாம் திருமொழியின் ஐந்தாவது பாசுரத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும், ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனையும் சேர்த்து நம்மாழ்வார் மங்களாஸாசனம் செய்தார். இப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

இடரின்றியே யொரு நாளொரு போழ்தில் எல்லா உலகும் கழிய,
படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடன் ஏறத் திண் தேர் கடவி,
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடையச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை,
உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரிலனே.

ஸ்ரீமத் பாகவதம், தசம ஸ்கந்தத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன் வைகுண்டம் சென்று, ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு, அந்தணனின் அகால மரணம்

அடைந்த பத்து குழந்தைகளை மீட்டுக் கொண்டு வந்து, அந்தணனை ஸந்தோஷப்படுத்தின சம்பவத்தை அடிப்படையாக வைத்து, நம்மாழ்வார் இப் பாசுரத்தை அருளினார். ஹரி வம்சமும் இந்த சம்பவத்தை சற்று வேறான விதமாக விவரிக்கிறது. ஹரி வம்சத்தில், க்ருஷ்ண பரமாத்மா, அர்ஜுனன், வைதிகன் ஆகிய மூவரும் வைகுண்டம் சென்றதாக சொல்கிறது. பெரும் புகழ் கொண்ட அர்ஜுனனும், வேத நெறி தவறாத அந்தணனும், ஏகாஹம் என்ற யாகத்தை முடித்த தினத்திலே, நடுப் பகலுக்குள்ளாகவே, ப்ராக்ருத லோகங்களை எல்லாம் கடந்து, அப்ராக்ருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்ற பரமபதத்தை அடையுமாறு, வெகு வேகத்துடன் தனது தேரை நடத்திய க்ருஷ்ண பரமாத்வை, “இடரின்றியே ஒரு நாள் ஒரு போழ்தில் எல்லா உலகும் கழிய, படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏறத் திண் தேர் கடவி ” என்ற பாசுரப் பகுதியால் நம்மாழ்வார் கொண்டாடினார்.

ஸ்ரீ வைகுண்டம் போகும் வழியில் கடல்கள், மலைகள், கன இருள் என்ற இடைர்களை கடக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த இடர்களை எல்லாம் களைந்து “இடர் இன்றியே” க்ருஷ்ண பரமாத்மா தன் ஸ்தானமான வைகுண்டம் அடைந்தார். அங்கு,

ददर्श तद्भोगसुखासनं विभुं महानुभावं पुरुषोत्तमोत्तमम्

ததர்ச தத் போகஸுகாஸநம் விபும் மஹானுபாவம் புருஷோத்தமோத்தமம்

என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம் கூறும்படி, தனது போக ஸுகாஸனமான ஆதிசேஷன் மேல், அஷ்ட புஜங்களுடன், நீல வண்ணனான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன், மஞ்சள் பீதாம்பரத்துடனும், புன் சிரிப்பு நிறைந்த முகத்துடனும், மகர குண்டலங்கள் அலங்கரிக்கும் காதுகளுடனும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மரு, கௌஸ்துபம் என்ற திவ்ய மணியுடன் கூடிய திரு மார்புடனும், வைஜயந்தீ என்ற மாலை அழகு படுத்தும் தோள்களுடனும், கண்ணன் என்ற தன் அம்ச ரூபிக்கு ஸேவை தந்தார். இந்த அப்புத ஸேவையை விவரிக்கும் ஸ்ரீமத் பாகவதப் பகுதி பின் வருமாறு:

सान्द्राम्बुदामं सुपिशङ्गवाससं प्रसन्नवक्त्रं रुचिरायतेक्षणम् ॥

महामणीव्रातकिरीटकण्डलप्रभापरिक्षिप्तसहस्रकुन्तलं ।

प्रलम्बचार्वष्टभुजं सकौस्तुभं श्रीवत्सलक्ष्मं वनमालया वृतम् ॥

ஸாந்த்ராம்புதாமம் ஸுபிசங்கவாஸஸம்
ப்ரசந்நவக்த்ரம் ருசிராயதேசஷணம் ||
மஹாமணி வ்ராத கிரீட குண்டல
ப்ரபாபரிசுஷிப்த ஸஹஸ்ர குந்தலம் |
ப்ரலம்பசார்வஷ்டபுஜம் ஸகௌஸ்துபம்
ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷ்மம் வனமாலயா வ்ருதம் ||

ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில், ஸுநந்தன் என்ற நித்ய சூரிகளின் தலைவனின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொண்டும், உருவெடுத்து அருகில் நிற்கும் தன் திவ்ய ஆயுதங்கள் சூழ்ந்தவனாகவும், தனது கல்யாண குணங்களாகிய பலம், ஐச்வர்யம், கீர்த்தி, மாயை ஆகிய எட்டும் கூடினவனாகவும், பகவான் க்ருஷ்ணனுக்கு “சுடரொளியாய் தன் சோதியை” ஸேவை செய்து வைத்ததை ஸ்ரீமத் பாகவதம் பின் வருமாறு கொண்டாடுகிறது:

सुनन्दनन्दप्रमुखैः स्वपाष்டैश्चक्रादिभिर्मूर्तिधरैर्निजायुधैः ।

पुष्ट्या श्रिया कीर्त्यजयाखिलद्धिभिनिषेव्यमाणं परमेष्ठिनां पतिम् ॥

ஸுநந்தநந்தப்ரமுகை: ஸ்வபாஷ்டை:
சக்ராதிபி: மூர்திர்தரைர்நிஜாயுதை: |
புஷ்ட்யா ச்ரியா கீர்த்யஜயாகிலர்த்திபி:
நிஷேவ்யமாணம் பரமேஷ்ட்டிநாம் பதிம் ||

என்னுடைய அவதாரங்களாய், நர நாராயண ஸ்வரூபிகளாய் பூமியில் நடமாடும் உங்களைக் காணவே, அந்தணனின் பிள்ளைகளை இங்கு கொண்டு வந்தேன். நீங்கள் உலகில் தர்மத்தை வளர்த்து, பின் என் ஸ்வயம் ஜோதியில் சேருங்கள் என்று ஸ்ரீ

வைகுண்ட நாதன் திருவாய் மலர்ந்தருளி, அந்தணனின் குழந்தைகளை கண்ணனிடம் சேர்த்தார். பகவானுடைய விபவ அவதாரமான க்ருஷ்ணன், தன் மூல ஜ்யோதியான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு குழந்தைகளுடன் த்வாரகை திரும்பினார். இந்த சம்பவங்களை, நம்மாழ்வார்,

சுடர் ஒளியாய் நின்ற தன்னுடையச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை,
உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரிலனே.

என்று விவரித்தார். அந்தணனை தன் மறைந்த குழந்தைகளுடன் சேர்த்து வைத்த கண்ணனை அடைக்கலமாக அடைந்து, நான் துயர்கள் எல்லாம் அழிந்தவனாக ஆனேன் என சடகோப முனிவர் இங்கு இயம்பினார்.

இப்படியாக, “அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம்” செய்து, மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்திலிருந்து, அந்தணரின் குழந்தைகளை “உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனை” த்யானித்து, நம்மாழ்வார் நாயகி பாவம் அடைந்து நான்காம் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் ஒன்றை நமக்கருளினார். அது பின் வருமாறு:

மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது என்னும்,
விண்ணைத் தொழுதவன் மேவு வைகுந்தமென்று கை காட்டும்,
கண்ணையுள் நீர்மல்க நின்று கடல்வண்ணன் என்னுமன்னே, என்
பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தாற்கென் செய்கேன் பெய்வளையீரே.

இந்த பாசுரம், தன் பெண்ணான பராங்குச நாயகியின் துயரைக் கண்டு சகிக்க முடியாத தாயின் வாய் முகமாக வெளிப் பட்டது. கண்ணனிடம் கொண்ட பெருங் காதலால் பித்து பிடித்து, தான் காணும் வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் அவனாகவே நினைத்து அவதிப் படும் பெண்ணில் நிலையைசோகத்துடன் தாயார், குழுமியிருந்த சுற்றத்தார்களிடம் விவரித்த பாசுரம் இது.

என் பெண்ணுடன் கூடி இருந்த கடல்வண்ணன் அவளை பிரிந்து சென்றான். அம்மா! என் நாதன் என்னை விட்டு அகன்றானே! நான் எப்படி இந்த துயரை நீக்குவேன்

என்று கண்ணீர் சோர கதறி நிற்கும் என் பெண் ஆகாயத்தை தொழுது, இது என் நாதனான ஸ்ரீ வைகுண்டாதிபதி இருக்கும் இடம் என்கிறாள். புழுதி மண்ணை கையில் எடுத்து, இது வாமனாவதாரம் செய்த என் நாதன் யாசித்துப் பெற்ற மண் என்கிறாள். அங்கும், இங்கும் அலைந்து, பித்து பிடித்தவள் போல் நடந்து வருகிறாள். இவளை இந்த நிலையில் நிறுத்தியுள்ள கண்ணனை நான் என்ன செய்யக் கூடும்? பிச்சேறி நிற்கும் இப் பேதையை என்ன சமாதானம் சொல்லி காப்பாற்றுவேன் என்று கதி கலங்கிய தாயார் புலம்பினாள். “உத்தமம் ஊர்த்வம் பரம் ஸ்த்தானம் ஸர்வ தேஜோமயம் ப்ரகாசதே” என்று விவரிக்கப் படும் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனையும் நம்மாழ்வார் இப் பாசுர மூலம் நமஸ்கரித்துக் கொண்டார்.

அடுத்த ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைப் பற்றிய பாசுரத்தில், என்னுள் புகுந்து, சப்த தோஷம், அர்த்த தோஷம் ஏதுமில்லாத கவிதைகளைப் பாட வைத்து, என் தீவினைகளை ஒழித்து, தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்ட ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை எங்ஙனம் புகழ்வேன் எனப் பின் வருமாறு நம்மாழ்வார் துதித்தார்:

வைகுந்தநாதன் என் வல்வினை மாய்ந்தறச்.

செய்குந்தன் தன்னை என்னாக்கியென்னால் தன்னை,

வைகுந்தனாகப் புகழ் வண் தீங்கவி,

செய்குந்தன் தன்னை எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ!

வைகுந்த சப்தத்திற்கு விசேஷ நமஸ்காரங்களை நம்மாழ்வார் இங்கு ஸமர்ப்பித்தார். நிருக்தம் வைகுண்டம் என்ற சப்தத்திற்கு பின் வருமாறு அர்த்தம் கூறுகிறது:

संश्लेष प्रतिघातश्च कुठिघात्वर्थ उच्यते ।

विगतः स च येषां ते विकुण्ठाः स्युः उदीरिता ।

तेषामेवैष इतिहि वैकुण्ठः परिकीर्तितः ॥

ஸம்ச்லேஷ ப்ரதிகாத: ச குடிகாத்வர்த்தம் உச்யதே |

விகத: ஸ ச யேஷாம் தே விகுண்டா: ஸ்யு: உதீரிதா |

தேஷாமேவைஷ இதி ஹி வைகுண்ட: பரிகீர்தித: ||

அந்த பரமபத நாதன், எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைக்கிறான். அவனுடன் சேரும் பாதைகளில் செல்ல முடியாது செய்யும் தடைகளுக்கு “**கூடு குடி**” என்ற ஆதார சப்தம் உண்டு. அந்த சேர்க்கை பகவான் அருளால் நீங்கியவர்களுக்கு **விகுண்டர்கள் (विकुण्ठ)** என்பது பெயர். விகுண்டர்களுடன் கூடிய நாதனுக்கு வைகுண்ட நாதன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என நிருக்தம் கூறுகிறது. சேராதவைகளைக் கூட சேர்த்து வைக்கும் அகடிதகடனான பகவான் பஞ்ச பூதங்களை ஒன்று படுத்தி பிரபஞ்சத்தை படைப்பதை பாரதத்தின் சாந்தி பர்வத்தில் கூறி, தனக்கு வைகுண்டன் என்ற பெயர் அதனால் ஏற்பட்டதைப் பின் வருமாறு விளக்கினார்:

वैकुण्ठः पुरुषः प्राणः प्राणदः प्रणम प्रथुः

வைகுண்ட: புருஷ: ப்ராண: ப்ராணத: ப்ரணம ப்ரது:

என்ற பகவான்,

मया संश्लेषिता भूमिः अद्विव्योम च वायुना ।

वायुश्च तेजसा सार्धं वैकुण्ठत्वं ततो मम ॥

மயா ஸம்ச்லேஷிதா பூமி: அத்பிவ்யோம ச வாயுநா |

வாயு: ச தேஜஸா ஸார்த வைகுண்டத்வம் ததோ மம ||

என்றான்.

நம்மாழ்வார் பர ப்ரஹ்மமான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை அடைய உதவும் பர பக்தியை வளர்க்கும் ஸ்வாமியை “வைகுந்தநாதன் என் வல்வினை மாய்ந்தறச் செய்குந்தன்” என்று இப் பாசுர மூலம் துதித்தார்.

“குந்தன்” என்ற திருநாமம் ஸஹஸ்ரநாமங்களில் ஒன்று. “குமுத: குந்தர: குந்த: பர்ஜந்ய: பாவநோ’நில:” என்ற ஸஹஸ்ரநாமப் பகுதியுடன் சேர்ந்தது இந்த திருநாமம். தன்னுடைய இச்சையாகவே (ஸ்வத் ஸங்கல்பத்தாலே), கார்கால மேகம் போல் தயை என்னும் மழையாக பொழிந்து, பர பக்தியை வளர்த்து, ப்ரஹ்ம ஞானம் என்ற வரமளித்து, பூமியில் அர்ச்சையாகவும், வானுலகில் வைகுண்ட நாதனாகவும் பக்தர்களின் கோஷ்டியில் ஸந்தோஷத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் பகவானை மேற் காணும் ஸஹஸ்ரநாம வாக்யங்கள் வணங்கிக் கொள்கின்றன.

நிருக்தம் “குந்த:” என்ற திருநாமத்திற்கு பின் வரும் அர்த்தத்தை கொடுத்தது:

भक्त्यैः परमभक्त्यादि प्रदानात् कुन्दः उच्यते ।

विदारितं पापजातं कुन्दः शोध्यतीति वा ॥

பக்தேப்ய: பரமபக்த்யாதி ப்ரதாநாத் குந்த: உச்யதே |

விதாரிதம் பாபஜாதம் குந்த: சோத்யதி இதி வா ||

பராசர பட்டரும் “வல்வினை மாய்ந்தறச் செய்குந்தன்” என்ற நம்மாழ்வாரின் மங்களாஸாசனத்துக்கு எதிரொலியாக “குந்தன்” என்ற திருநாமத்திற்கு,

जितपूर्वपूर्वं ज्ञानवैराग्यादि भूमिकेभ्यः उत्तरोत्तरं परभक्ति परज्ञानादिभुवं
ददाति इति

ஜிதபூர்வபூர்வம் ஞான வைராக்க்யாதி பூமிகேப்ய: உத்தரோத்தரம்
பரபக்தி பர ஞானாதிபுவம் ததாதி இதி

என்று அர்த்தம் சொன்னார். ஸாதனா பலத்தினால், ப்ரஹ்ம ஞான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, ஞானம். வைராக்க்யம் முதிர்ந்தவர்களுக்கு, மேலும் உயரிய அனுக்ரஹங்களான பரபக்தி, பர ஞானம் ஆகிய வரங்களை அளித்து, தன் ஸ்தானமாகிய வைகுண்டத்திற்கு

அழைத்துக் கொள்வதால் அவனுக்கு “குந்தன்” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என பராசர பட்டர் கூறினார்.

தன்னை அப்பேற்பட்ட வைகுந்தனாகப் புகழ் “வண் தீங்கவி செய்குந்தன்” என ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனை, நம்மாழ்வார் இப் பாசுரத்தில் கொண்டாடினார். “தன்னை என்னாக்கி, என்னால் தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ் வண் தீங்கவி செய்குந்தன்” என்று ஆழ்வார் அறிவித்தார். அநேக சக்திகள் கொண்ட தன்னை என்னுள் வைத்து, என்னுள் அந்தர்யாமியாகி, என்னைக் கொண்டே, முன்னமே வைகுந்தனாக உள்ள தன்னை, இப்போதே வைகுந்தன் என்று மாறியவன் போல் கொண்டாடும்படி, குற்றமற்ற, தேனினும் இனிய பாசுரங்களை செய்யுமாறு “குந்தன்” என பேராயிரமுள்ள ஒரு திருநாமத்தால் வணங்கப்படும் அப்பன் செய்தான். இந்த அனுக்ரஹ விசேஷத்தை நான் எவ்வளவு காலம் நினைத்தாலும், எனக்கு திருப்தி ஏற்படாது (எந்நாள் சிந்தித்து ஆர்வனோ) என்று ஆழ்வார் சொன்னார்.

நம்மாழ்வாரின் அடுத்த பாசுரம், “கோதில் புகழ்க் கண்ணன் தன் பாதமடைவதின் பாசத்தாலே” நாயகி பாவம் அடந்து அருளப்பட்ட பாசுரம். திருப்பாற்கடல் திருப்பதி பற்றிய பகுதியில் ஸேவித்துக் கொள்ளப்பட்ட இப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

இடையில்லை யான் வளர்த்த கிளிகாள்!
பூவைகாள்! குயில்காள்! மயில்காள்!
உடையநம் மாமையும் சங்கும் நெஞ்சம்
ஒன்றும் ஒழியவொட்டாது கொண்டான்,
அடையும் வைகுந்தமும் பாற்கடலும்
அஞ்சனவெற்பும் அவைநணிய,
கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னை
அன்றி அவன் அவை காண்கொடானே.

பரமபதத்தில் உறையும் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன், தன் பரம பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் என்ற சிறுவனை ரசுடிக்கத் தூணில் நரசிங்கமாகத் தோன்றி, துஷ்டனான இரண்யகசிபுவின் இருதயத்தை, தன் கூறிய, வளைந்த நகங்களால் பிளந்து மாய்த்தான். அத்துடன் நிற்காது, சாந்த நரசிம்மனாகி, ப்ரஹ்லாதனின் இருதயத்துள்ளும் அமர்ந்து

அருளிணான். இப்படியாக, மனிதனும், சிங்கமும் கலந்த “நரசிங்கமாகி” இரண்யனுடைய கடினமான உடலை “வள் உகிறால் பிளந்தான்”. ஒரு பாலகனுக்காக, இந்த அத்துத்தை நடத்திக் காட்டி, ப்ரஹ்லாதனை,

त्वत्प्रेमपात्रेषु प्रथमः த்வத் ப்ரேம பாத்ரேஷு ப்ரதம: --

என்ற பட்டம் வாங்க செய்த பிரபு நரசிங்கப் பிரான். ப்ரஹ்லாதனுடைய உயரிய ஸ்தானத்தை, க்ருஷ்ணாவதார சமயம், நரசிங்கன்

प्रहादश्चापि दैत्यानाम् ப்ரஹ்லாத: ச அபி தைத்யாநாம் என்று சொன்னார்.

அசுரர்கள் கூட்டத்தில் நான் ப்ரஹ்லாதனாக உள்ளேன் என்றார். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில், உத்தவருக்கு உபதேசம் செய்யும் சமயம், “மாம் வித்தி உத்தவ தைத்யாநாம் ப்ரஹ்லாதமஸுரேச்வரம்” என்று க்ருஷ்ணன் சொன்னார்.

யமதர்மனும், தன் தூதர்களிடம் பாகவத தர்மத்தை கடை பிடித்து வாழ்பவர் பன்னிரண்டு மஹா புருஷர்கள். அவர்கள் ப்ரஹ்மமா, நாரதர், சிவன், ஸனத்குமாரர், கபிலர், ஸ்வாயம்பு மனு, ஜனகர், பீஷ்மர், பலி, சுகர், ப்ரஹ்லாதன், நான் என்று விளக்கினார். நாரதர், பீஷ்மர், தர்மராஜா, மஹேச்வரனுடன் ஸம ஸ்தானம் வஹிப்பவர் ப்ரஹ்லாதர்.

அசுரர்களின் ஜன்ம விரோதிகளான தேவர்கள் கூட, இந்திர சபையில் சான்றோர்களை துதிக்கும் சமயம், அசுரர் குலத்தை சேர்ந்தவனாயினும், ப்ரஹ்லாதனுக்கு முதலிடம் கொடுக்கின்றனர் என்று நாரதர், தர்மபுத்ரருக்கு விளக்கியதாக ஸ்ரீமத் பாகவதம் பின் வருமாறு கூறுகிறது:

यं साधुगाथासदसि रिपवोऽपि सुरा नृप । प्रतिमानं प्रकुर्वन्ति ।

யம் ஸாதுகாதாஸதஸி ரிபவோ'பி ஸுரா ந்ருப | ப்ரதி குர்வந்தி |

இத்தனை புகழ் பெற்ற ப்ரஹ்லாதனையும், அந்த பக்தனுக்காக, தூணில் அவதரித்த நரசிங்கப் பிரானையும், நம்மாழ்வார் பின் வரும் பாசுரம் மூலம் மங்களாஸாசனம் செய்து, அந்த நரஸிம்ஹாவதாரம் செய்த ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைக் கண்டு, அனுபவிப்பேன் என்று எனது மனம் இரவும், பகலும் இடைவிடாது, ஏகாக்ர சிந்தையுடன் நினைத்து வருகிறது என்றார்:

ஆகம் சேர் நரசிங்கமதாகி, ஓர்
ஆகம் வள்ளுகிரால் பிளந்தானுறை,
மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு, என் மனம்
ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே

ஸ்ரீ வைகுண்டம் பற்றிய மற்றொரு பாசுரத்தில் திருமுழிக்களத்துத் பெருமானுடன் சேர்த்து நம்மாழ்வார் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப் பாசுரம் பின் வருமாறு:

தெளிவிசம்பு கடித்தோடித் தீவளைத்து மின்னிலகும்,
ஒளி முகில்காள்! திருமுழிக்களத்துறையும் ஒண் சுடர்க்கு,
தெளிவிசம்பு திருநாடாத் தீவினையேன் மனத்துறையும்,
துளிவார் கட்டுமுலார்க்கென் தீதுரைதல் செப்புமினே.

ஆழ்வார் மேகங்களுடன் இங்கு பேசுகிறார். மேகங்களே! எத்தனையோ அழகிகள் இவ்வுலகில் இருக்கும் போது, உன்னை அவன் அணைத்து, உன் தாபத்தை போக்குவான் என்று நீ நினைப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்கு, என் பதில் இது தான்! நான் அவனை நேரில் காணக் கூடாத பாவி என்பது நிச்சயம். இருந்த போதிலும், ஒண் சுடராயும், கல்யாண குண ஸமுத்ரமாகவும் உள்ள திருமுழிக்களத்து பெருமான், தன்னுடைய “தெளிவிசம்பு திருநாடு” என்ற நிர்மல, பரமாகாசமாய் விளங்கும் பரமபதத்தில் இடம் கொடுத்து என்னை ஏற்றுக் கொள்வான் என்று மஹா விச்வாஸத்துடன் இருக்கிறேன். இந்த த்ருட நம்பிக்கையை என் நாதனிடம் கூறி, அவளுக்கு அருளுங்கள் என நீங்கள் சொல்ல வேண்டும் என்று பராங்குச நாயகி மின்னல்களுடன் கூடிய மேகங்களிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

“தெளிவிசும்பு திருநாடு” என்று ஆழ்வார் நமஸ்கரித்துக் கொண்டதற்கு ஆதாரம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் உள்ளது. இந்த ச்லோகம் பின் வருமாறு:

सत्यं ज्ञानमनन्तं यद् ब्रह्मज्योतिः सनातनम् ।

यद्धि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समीहिताः ॥

ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் யத் ப்ரஹ்மஜ்யோதி: ஸநாதநம் |

யத்தி பச்யந்தி முநயோ குணாபாயே ஸமாஹிதா: ||

--- ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10.28.15

“தெளி விசும்பு” என்பது ஸத்யம், ஞானம், சுத்த ஸத்வம், என்ற குணங்கள் நிறைந்ததாய், தமஸ், ரஜஸ் கலக்காத சுத்த நாடு, திருநாடு. ப்ரக்ருதி சம்பந்தமான தீவினைகளை அகற்றி, நம்மாழ்வார் போன்ற முனிவர்கள் தங்கள் தவ வலிமையால் அத் தெளி விசும்பு நாட்டை அடைகிறார்கள்.

திருமாலிருஞ்சோலை என்ற திருப்பதி கற்பகம், பாரிஜாதம் ஆகிய தெய்வீக மரங்கள் நிறைந்த திருநாட்டின் சோலைதான் என்று தெரிவிக்க விரும்பிய ஆழ்வார், நாம் முன் பகுதியில் ஸேவித்துக் கொண்ட பாசரம் ஒன்று மூலம் பகவானாகிய பரமபத நாதன், தன் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் எப்போதும் நிறைந்துள்ளான் எனப் பின் வருமாறு சொன்னார்:

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்தலையே,

திருமால் வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே எனதுடலே,

அருமாமாயத் தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே,

ஒருமா நொடியும் பிரியான், என் ஊழி முதல்வனொருவனே.

நம்மாழ்வாரின் விசேஷமான மங்களாஸாசனம் பெற்ற பரமபதம்

சூழ் பொன் விசும்பாகிய பரமபதத்தில் தன்னைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக, பரமபத நாதன் தனக்கு உள்ளும், புறமும் காட்சி அளித்தை, திருவாய்மொழி முடியும் தருணத்தில் நம்மாழ்வார் கொண்டாடியுள்ளார். தலை நாடியில் புகுந்து, ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் புகுத்தி, ஆழ்வாரை அர்ச்சிராதி மார்க்கம், அல்லது தேவயானப் பாதை என்ற வழி மூலமாக வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துப் போக தயாராய் இருப்பதை கண்ணன் ஆழ்வாருக்கு அறிவித்தான். ஆழ்வார் பிரயாணம் செய்யவிருக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும், ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன் காண்பித்துக் கொடுத்தான். தான் கண்ட காட்சிகளை பத்து பாசுரங்கள் மூலம் நம்மாழ்வார் விவரித்து, நீங்களும் இவ் வழியில் போகலாம், விண்ணகரானிடம் சரணாகதி செய்து, அந்த அருளைப் பெறலாம் என குறிப்பிட்டார். இந்த விசேஷப் பாசுரங்கள், உபநிஷத், பாஞ்சராத்ரம், ப்ரஹ்மம் ஸூத்ரம் ஆகிய வேத நூல்களின் ஸாரம்.

பகவான், மற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தன் அருள் பெற்று, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் சமயம் அடைந்த மரியாதைகளையும், ஸ்தகாரங்களையும் நம்மாழ்வாருக்கு காண்பித்து, உம்மையும் பரமபதம் அழைத்துச் செல்லும் காலம் கிட்டி விட்டது என நினைவுறுத்தினான். தான் கண்ட அதிசயங்களை, ஆண்டாள் “வாரணமாயிரம்” என்ற பாசுரப் பகுதியில் நாரணனை திருமணம் புரிந்து கொண்டதாக, கண்ட கனாவை விவரித்தது போல், நம்மாழ்வாரும் தான் கண்ட அர்ச்சிராதி மார்க்க யாத்திரையை நமக்கு விவரமாக விளக்கினார். ஆழ்வார். “ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேன ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப” என்று கீதையில் சொன்ன வழியை கடை பிடித்தவர். தனி நின்ற சார்விலா மூர்த்தியான பரமபத நாதனை, “அவனே யகல் ஞானம் ... அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே” என்று அறிந்து “ஜ்ஞாதும்” என்ற பகுதியை ஆழ்வார் செய்து முடித்தார்.

அவனை தத்வ முகமாக அறிந்த ஆழ்வார், பரமபத நாதனை அர்ச்சையிலும், விபவத்திலும் கண்டு ஸேவித்து, “த்ரஷ்டும்” என்ற பகுதியையும் அடுத்தப் படியாக செய்து முடித்தார். கடைசியாக “கண்டு களிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றபடி, “செல்வம் மல்கு குடித் திருவண்ணகரில்” தான் கண்ட பரமபத நாதனை அனுபவித்தார். “ஜ்ஞாத்வா, த்ரஷ்ட்வா” என்ற பகுதிகள் முடிந்த பின் “தத்வேன ப்ரவேஷ்டும் ச” என்ற கட்டத்தை அடைந்தார். பகவானை விடாது த்யானித்து, அவனைக் கண்டு பக்தி யோகத்தின் சரமாவதி தசையான பரம பக்தி தசையை அடைந்த நம்மாழ்வார் கடைசிப் பகுதியான

“ப்ராப்த்யாவஸ்தை” என்பதை அடைய விரும்பினார். பரமபத நாதனின் தாள் நிழலில் புகும் (ப்ரவேஷ்டும்) பேரருளை நாடி நின்றார். திருவாய்மொழி போன்ற பிரபந்தங்களை அருளியதின் காரணம், “அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாபம்” என்பதே. ஸம்ஸாரதிற்கு அடியான அக்ஞானத்தை போக்க வல்லதான ஞான பூர்த்தியையுபகரித்த பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான அனுக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷத்தினுடைய பேறு பெற்று. “மயர்வற வீடு” கிட்டிய ஆழ்வார் நமக்கு பரமாச்சார்யன் என்ற ஸ்தானத்தில் நின்று மதி நலம் அடையும் வழியைக் காட்டினார். அந்த வழியில் போவோர்க்கு கிடைக்கும் ஸத்காரங்களையும், மரியாதைகளையும் பின் வரும் பத்து பாசுரங்கள் மூலம் விளக்கினார். முதல் பாசுரம் பின் வருமாறு:

சூழ்விசும் பணிமுகில் தூரியமுழக்கின,
ஆழ்கடல் அலைதிரை கையெடுத்தாடின,
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய என்னப்பன்,
வாழ்புகழ் நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே.

ஸர்வ யுகங்களிலும் நிலைத்திருக்கும் கீர்த்தி உடைய “வாழ் புகழ் நாரணனின்” பக்தர்களுக்கு (தமர்களுக்கு) ஏற்படப் போகும் மரியாதைகளை ஆழ்வார் இப் பாசுரத்தில் விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார். தனக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் ஸித்திக்குமாறு அனுக்ரஹித்த “என்னப்பனின்” கைங்கர்ய பரர்கள் செய்யும் ஸத்காரங்களை தான் பார்த்த விதமாக நமக்கு ஆழ்வார் விளக்கினார். அர்ச்சிராதி மார்க்க யாத்திரையையும், ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும், பரமபத திவ்ய தேசப் பிராப்தியையும் ஆழ்வார் இப் பாசுரங்களில் விவரித்தார். தாம் திருநாடாகிய பரமபதம் எழுந்தருளும் போது, லோகங்கள் எல்லாம் கொண்டாடப் போவதை தன் ஞான த்ருஷ்டியாலே பார்த்து, இப் பாசுரங்களை திருப்புளியாழ்வாரின் அடியில் அமர்ந்த வண்ணமே நமக்கு திருக்குருகூர் முனி அருளினார்.

அர்ச்சிராதி மார்க்க யாத்திரையின் பல படிகளும், விசேஷங்களும்:

முதல் பாசுரத்தில், எம் பெருமான் தான் நம்மாழ்வாரை அழைத்துச் செல்ல இருக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை காண்பித்ததை ஆழ்வார் விவரித்தார். அர்ச்சிராதி

மார்க்கம் என்பது அர்ச்சிஸ் என்ற அக்னி பகவானை முதலாகக் கொண்டது. அக்னி பகவான் தேவயானப் பாதையில் செல்பவர்களை வரவேற்பவர்களில் முதல்வர். அவருக்கு அடுத்தப் படியாக பகல் தேவதை, சக்ல பக்ஷ தேவதை, உத்தராயண தேவதை, ஸம்வத்ஸர தேவதை, வாயு, சூர்யன், சந்திரன், மின்னல் தேவதை (அமாநவன்), வருணன், இந்திரன், பிரம்மா ஆகியவர்கள், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் பிரயாணம் செய்பவர்களை தங்கள் எல்லை வரையில் வழி நடத்தி அனுப்பி வைக்கிறார்கள். இந்த பன்னிருவருக்கும் ஆதிவாஹிகர்கள் என்பது பெயர். அமாநவன் என்ற மின்னல் தேவதைக்கு "வைத்யுதன்" என்ற மற்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. இந்த தேவதைக்கு விசேஷ அதிகாரம் உண்டு. அமாநவன், எம் பெருமானாலே நியமிக்கப் பட்டு, வருணன், இந்திரன், பிரம்மன் என்பவர்களை ஸஹகாரிகளாக வைத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்தானத்திலிருந்து, ப்ரம்மாண்டம், மூலப்ரக்ருதி, விரஜா நதி எல்லாவற்றையும் முக்த ஜீவனுடன் கடந்து, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திருமாமணி மண்டபத்தில் அமர்ந்துள்ள வைகுண்ட நாதன் ஸன்னிதானம் வரை அழைத்துச் செல்கிறான்.

முமுக்ஷு மூர்த்தன்ய நாடி மூலம் ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு, சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் வெளிப்படும் போது அர்ச்சிஸ் என்ற ஆதிவாஹிகர், இந்திரன், வருணன் என்ற மேக தேவதைகள் மூலம் பல வித வாத்யங்களை ஒலிக்கச் செய்தார். இதை நம்மாழ்வார் "சூழ் விசம்பு அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின" என்று விவரித்தார். இந்த வாத்ய கோஷத்திற்கு பின், "ஆழ் கடல் அலைதிரை கையெடுத்து ஆடின, ஏழ் பொழிலும் வளம் ஏந்திய" என்று ஆழ்வார் அறிவித்தார். ஆழ்ந்த கடலின் தேவதையான வருணன், வாத்ய கோஷத்திற்கு தகுந்தவாறு தனது அலைகளாகிற கைகளை உபயோகப் படுத்தி, அபிநயம் செய்து ஆட்டம் நடத்தினான். ஏழு உலங்களிலும் வசிப்பார்களும், அவரவர்களுக்கு தகுந்த மங்கள காரியங்களை அன்புடன் செய்து, தங்கள் சந்தோஷத்தை தெரிவித்தனர்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் அர்ச்சிராதி மார்க்க யாத்ரையை பின் வருமாறு விவரிக்கிறது:

अथ यद्दु चैवास्मिन् शव्यं कुर्वन्ति यदि च नार्चिषमेवाभिसम्भवन्ति
अर्चिषोऽहः अह् आपूर्यमाणपक्षम् आपूर्यमाणपक्षात् यान्षडुदङ्ङेति

मासासंस्तान् मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यमादित्याच्चन्द्रमसं
चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयत्येष देवपथो
ब्रह्मपथ एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते नावर्तन्ते ॥

அத யது ச ஏவ அஸ்மிந் சவ்யம் குர்வந்தி யதி ச ந, அர்சிஷமேவ
அபிஸம்பவந்தி அர்சிஷோ'ஹ: அக்ந: ஆபூர்யமாணபக்ஷம்,
ஆபூர்யமாண பக்ஷாத், யாந் ஷடுதங்ஷேதி மாஸாகும் ஸ்தாந்,
மாலேப்ய: ஸம்வத்ஸரகும் ஸம்வத்ஸராத் ஆதித்யமாதித்யாத் சந்த்ரமஸம்
சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத் புருஷ: அமாநவ: ,ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம
கமயதி ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம்
மாநவம் ஆவர்தம் நாவர்தந்தே நாவர்தந்தே ||
---சாந்தோக்ய உபநிஷத் 4-15-5

(கருத்து): முமுக்ஷுவின் அந்திம கிரியைகளை புத்ராதிகள் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும், அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலேயே செல்கிறான். முதலாவதாக அக்னி வழி நடத்தி, பகல் தேவதையிடம் கொண்டு வந்து விடுகிறார். அடுத்தபடியாக சூக்ல பக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம். ஆதித்யன், சந்திரன், வித்யுத் (மின்னல்) என்ற கிரமப்படி, ஆதிவாஹிகர்கள் வழி நடத்துகிறார்கள். தேவபதம் அல்லது அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்ற இந்த வழியில் செல்பவர்கள் ஜனன மரணத்துடன் சேர்ந்த ஸம்ஸார உலகத்திற்கு ஒரு போதும் திரும்புவதில்லை.

ஆதிவாஹிகர்கள் வழி நடத்தி, எதிர் உபசாரம் கொண்டு, முமுக்ஷு என்ற முக்த ஜீவன் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துப் போகப் படுவது வேதம் விளக்கியது என்பதை,

आतिवाहिकास्तलिङ्गात् ஆதிவாஹிகாஸ்தல்லிங்காத்

என்ற ப்ரஹ்மம் ஸூத்ரம் குறிப்பிட்டது. இந்த யாத்திரை நொடிப் பொழுதில் முடிவடைகிறது என சாந்தோக்ய உபநிஷத் தெரிவிக்கிறது. மின்னல் பாயும் வேகத்தில்,

மின்னல் தேவதை (அமாநவன்) என்ற ஆதிவாஹிகனால சூக்ஷ்ம சரீரம் பெற்ற ஜீவன் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் படுவதை,

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुते வைத்யுதேநைவ ததஸ்தச்ச்ருதே

என்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் விளக்குகிறது. சாந்தோக்ய, முண்டக, ப்ரச்நோபநிஷத்துக்கள், மின்னல் தேவதை முக்த ஜீவனை ஸ்ரீமந் நாராயணனின் ஸந்நிதானத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதை பல இடங்களில் சொல்லுகின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் சபையில் முக்த ஜீவன் நுழைவதை,

प्रजापते: सभां वेश्म प्रपद्ये ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேஷ்ம ப்ரபத்யே

என்று சாந்தோக்யோபநிஷத் குறிப்பிட்டது. யஜுர் வேதமும்,

यत्र देवा अमृतमानशानास्तृतीये धामन्नधैरयन्त

யத்ர தேவா அம்ருதமாநசாநாஸ்த்ரூதீயே தாமந்நத்யைரயந்த

என்று சொல்லி, முக்த ஜீவன் பரமபத நாதனை அடைந்து, நித்ய சூரிகளின் கோஷ்டியில் கலந்து, ஸ்வதந்ந்ரத்துடன், சஞ்சரிக்கிறது என்று சொல்லியது.

तद् दूरे तद्वन्तिके தத் தூரே தத்வந்திகே

என்று ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் சொல்லும் வகையில், பரமபத நாதன் அருகிலும், வெகு தொலைவிலும் உள்ளான். முக்த ஜீவனுக்கு அருகிலும், ஸம்ஸாரிகளாய் உழல்பவர்களிடமிருந்து வெகு தூரத்திலும் பகவான் இருக்கிறான். முக்த ஜீவன் ஸ்ரீவைகுண்டமடைந்து, பரஞ்ஜ்யோதியை அணுகி, நித்யசூரி குழாங்களுடன் கலந்து, தன்

ஸ்வரூப விசேஷத்துடன் ஸஞ்சரிக்கிறது என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் பகுதி பின் வருமாறு சொல்கிறது:

एवमेवैष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन
रूपेणाभिनिष्पद्यते

ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ராஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம்
ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே

ஆனந்தமயமான ப்ரஹ்மத்தினுடன் (ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநம்) சம்பந்தம் கொண்ட முக்த ஜீவன், தானும் ஆனந்த பூர்ணனாக மாறுவதை தைத்திரீய உபநிஷத் பின் வருமாறு விளக்குகிறது:

रसो वै सः रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति

ரஸோ வை ஸ:, ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி

நம்மாழ்வார் போன்ற மஹா புருஷர்கள், ஸம்ஸாரத் துயர்களிலிருந்து விடுபட்டு, பகவத் ஸல்லாப பாக்யம் பெற்று, பகவானுடன் எல்லா ஆனந்தங்களையும் அனுபவிப்பதை தைத்திரீயம் மற்ற ஒரு இடத்தில் பின் வருமாறு விவரிக்கிறது:

सोऽश्नुते सवान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति

ஸோ'ச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி

But all these statements are rhetorical in nature. They indicate the emotional integration of the individual soul with the Supreme Brahman. In spite of this close and tight relationship, the mukta jeevan does not lose its identity and does not become one with

God. The mukta jeevan never attains the power of God to create, sustain and dissolve this world. That power is exclusive to God.

முத்த ஜீவன் பகவானுடன் விசேஷ உறவு கொண்டு இருந்த போதிலும், அது பகவானுடன் அறவே சேர்ந்து மறைந்து விடுவதில்லை. பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் ஆகிய சக்திகளின் ஒரு சிறு பகுதியைக் கூட என்றும் பெறுவதில்லை என்று வேதங்களும், உபநிஷத்துக்களும் அறுதியிடுகின்றன. இதையே ஸ்ரீ ராமாநுஜர் தனது ப்ரஹ்மம் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில்,

ब्रह्मणो भावः न तु स्वरूपैक्यम् ப்ரஹ்மணோ பாவ: ந து ஸ்வரூபைக்யம்

என்று விளக்கினார். முத்த ஜீவன் பகவானுடைய ஸ்வரூப விசேஷங்களை அடைந்த போதிலும், அவனுடன் ஒன்றுபட்டு மறைவதில்லை. (The released soul may attain the nature of para brahmam, but not identify with Him) என ஸ்ரீ ராமாநுஜர் கூறினார்.

परमं साम्यमुपैति பரமம் ஸாம்யமுபைதி

என்று முண்டகோபநிஷத் சொல்லும் வகையில், அவனுக்கருகில் இருப்பதால், அவன் குணங்கள் ப்ரதிபலிக்கப்பட்டு, பரமானந்தத்தை அடைந்து சுகித்து இருந்து, லோகங்கள் எல்லாம் ஸ்வதந்தரனாக சஞ்சரிக்கும் பாக்யம் பெறுகிறது. இதையே சாந்தோக்யம்,

तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति

தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி

என்று சொல்லியது. ருக் வேதமும் இந்த ஸ்வதந்தரத்தை பின் வருமாறு கொண்டாடியது:

यत्रानुकामं चरणं त्रिनाके त्रिदिवे दिवः ।

लोका यत्र ज्योतिष्मन्तस्तत्र माममृतं कृधीन्द्रायेन्दो परिस्रव ॥

யத்ராநுகாமம் சரணம் திரிநாகே த்ரிதிவே திவ: |
லோகா யத்ர ஜ்யோதிஷ்மந்தஸ்தத்ர மாமம்ருதம்
க்ருதீந்த்ராயேந்தோ பரிஸ்ரவ ||

--- ருக் வேதம் 9.113.9

(Meaning): Make me immortal in that realm, in the third sphere, in the third heaven, where lucid worlds are filled with light. May, You, O Elixir, flow for the self!

நம்மாழ்வார் போன்ற முக்த ஜீவனின் பிரார்த்தனை ருக் வேதத்தின் ஒன்பதாவது காண்டத்தில் காணப்படுகிறது. அங்கு உள்ள பரம் ஜ்யோதியின் அருகில் நின்று, நித்யமான ஆனந்தத்தை அடைவதையும், எல்லா இச்சைகள் நிறைவேறி இருப்பதையும், அந்த அக்ஷயமான உலகில் ஸர்வ மங்களங்களும் நிறைந்திருப்பதையும், அங்கு வாழத் தான் விரும்புவதையும் பின் வரும் ருக் வேத மந்த்ரங்கள் மூலம் முக்த ஜீவன் வேண்டுகிறது.

यत्र ज्योतिरजस्रं यस्मिँल्लोके स्वर्हितम् ।

तस्मिन्मां धेहि पवमानामृते लोके अक्षित इन्द्रायेन्दो परि स्रव ॥

யத்ர ஜ்யோதிரஜஸ்ரம் யஸ்மிந் லோகே ஸ்வர்ஹிதம் |
தஸ்மிந்மாம் தேஹி பவமானாம்ருதே லோகே அக்ஷித
இந்த்ராயேந்தோ பரி ஸ்ரவ ||

--- ருக் வேதம் 9.113.7

(Meaning): O Lord of Divine Love, place me in that immortal undecaying world, where the light is perpetual and where the blissful everlasting lustre keeps shining all the times. May, You, O Elixir, flow the self!

यत्र राजा वैवस्वतो यत्रावरोधनं दिवः ।

यत्रामूर्यहृतीरापस्तत्र माममृतं कृधीन्द्रायेन्दो परि स्रव ॥

யத்ர ராஜா வைவஸ்வதோ யத்ராவரோதநம் திவ: |
யத்ராமூர்யஹ்வதீராபஸ்தத்ர மாமம்ருதம்
க்ருதீந்த்ராயேந்தோ பரிஸ்ரவ ||

--- ருக் வேதம் 9.113.8

(Meaning): Make me immortal in that realm where dwells the Sovereign, who is radiant as the Sun, and which is the inner chamber of the sun, and where all cosmic moistures are in abundance. May, You, O Elixir, flow for the self!

यत्र कामा निकामाश्च यत्र बध्नस्य विष्टपम् ।

स्वधा च यत्र तृप्तिश्च तत्र माममृतं कृधीन्द्रायेन्दो परि स्रव ॥

யத்ர காமா நிகாமாச்ச யத்ர பத்நஸ்ய விஷ்டபம் |
ஸ்வதா ச யத்ர த்ருப்தி: ச தத்ர மாமம்ருதம்
க்ருதீந்த்ராயேந்தோ பரிஸ்ரவ ||

--- ருக் வேதம் 9.113.10

(கருத்து): பரம் ஜ்யோதியான பகவானின் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் என்னைச் சேர்த்து பிறப்பு, இறப்பு இல்லாதவனாக செய்து விடு. அங்கு ஆசா பாசங்களும், விருப்பு – வெறுப்புகளும் கிடையாது. ஆதித்ய மண்டலமும் அதனுள் அடங்கியுள்ளது. அங்கு முடிவில்லா ஆனந்தமும், ஐச்வர்யமும் நிறைந்துள்ளன. ஹே, அம்ருத மயமான ஸோம ரஸமே, நீ இந்த வரங்களை அளிக்க பெருவாயாக!

यत्रानन्दाश्च मोदाश्च मुदः प्रमुदः आसते ।

कामस्य यत्रासाः कामास्तत्र माममृतं कृधीन्द्रायेन्दो परि स्रव ॥

யத்ராநந்தா: ச மோதா: ச முத: ப்ரமுத: ஆஸதே |
காமஸ்ய யத்ராப்தா: காமாஸ்தத்ர மாமம்ருதம்
க்ருதீந்த்ராயேந்தோ பரிஸ்ரவ ||

--- ருக் வேதம் 9.113.11

(கருத்து): ஹே ஸோம ரஸமே! நீ வெகுவாக பெருகி, என்னை பரம் பொருளான ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனின் அருகில் சேர்த்து விடு. அங்கு ஆனந்தம், பேரானந்தம், பரமானந்தம் (happiness, pleasure and supreme joy) செழித்து நிற்கின்றன. வேண்டும் வரங்களை எல்லாம் முக்த ஜீவன்கள் அடைந்து, ஸஞ்சலங்கள் ஏதும் இல்லாது, நித்ய சூரிகளாகி, பகவானுக்கு கைங்கர்யம் செய்து, பிறப்பு, இறப்புத் தளைகளை அறுத்து, பரமானந்தத்துடன் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அங்கு என்னை சேர்த்து விடு.

अथ एव चानन्याधिपतिः அத ஏவ சாநந்யாதிபதி:

என்று ப்ரஹ்மம் ஸூத்ரம் சொல்லும் வகையில், முக்த ஜீவன் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் யஜமானனாக அடையாது பேரானந்தத்துடன் பரமபதத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறது. சூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் துறந்து, நித்ய சூரியாக மாறின முக்த ஜீவன்,

एवं पश्यन्नेवं मन्वानः ----- आत्मानन्दः स स्वराड् भवति

तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति

ஏவம் பச்யந்நேவம் மந்வாந: ஆத்மாநந்த: ஸ ஸ்வராட் பவதி,
தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி

என்ற சாந்தோக்யோபநிஷத் விவரிக்கும் ஸ்வதந்த்ர, ஸார்வபௌம நிலையை அடைந்து பெருமிதத்துடன் திகழ்கிறது.

आप्नोति स्वराज्यम् ஆப்நோதி ஸ்வராஜ்யம்

என்று தைத்திரீயம் சொல்வது போல் முக்த ஜீவன், ஸ்வதந்தரத்தை அடைகிறது. “He becomes the Lord of himself, He gets Sovereignty and moves in all worlds” என்று

சொல்லிய போதிலும், முக்த ஜீவன் is always a Soul. “It has the limitations of a soul and it will always exist as a soul and will **never** become one with God”.

உலகங்களை எல்லாம் படைத்து, ஆண்டு, அழிக்கும் சக்தி பரமபத நாதன் ஒருவனிடமே தங்கி நிற்கிறதை, ருக் வேத மந்திரம்,

त्वमस्य रजसो व्योम्नः த்வமஸ்ய ரஜஸோ வ்யோம்ந:

என்று அறிவிக்கிறது. மஹா நாராயண உபநிஷத்தும்,

यच्च किञ्चिज्जागत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ।

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ।

யச்ச கிம்சித் ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ரூயதே'பிவா |

அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: |

என்று சொல்லி, முக்த ஜீவனுக்கும், பகவானுக்குமுள்ள வித்யாஸங்களை விளக்கியுள்ளது. அந்த பரமாகாசமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில், பரம் ஜ்யோதியான பகவானின் பேரொளி நிறைந்திருப்பதால், சூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், மின்னல், அக்னி பிரகாசிப்பதில்லை. அந்த பேரொளியிலிருந்து, தங்கள் பிரகாசங்களைப் பெற்று, அவை சுடர் விட்டு நிற்கின்றன என கடோபநிஷத் பின் வருமாறு சொல்வதும் பரம் ஜ்யோதியாயும், பரந்தாமனாகவும் உள்ள பரமபத நாதனின் தனி விசேஷங்களைக் குறிப்பிடுவதாகும்:

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।

तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம்

நேமோ வித்யுதே பாந்தி குதோ'யமக்நி: |

தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய

பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ||

---கடோபநிஷத் 5.15, முண்டகோபநிஷத் 2.2.10

அங்கு அவமாநவனால் வழி காட்டப் பட்டு அடைந்த முக்த ஜீவன் பூலோகத்திற்கு ஒருக்காலும் திரும்பி வருவதில்லை. இந்த உண்மையை ப்ரஹ்ம்ம ஸூத்ரம் தனது கடைசி ஸூத்ரம் மூலம் ஒன்றுக்கு இரு தடைவையாக பின் வருமாறு சொல்லியது:

अनावृत्तिः शब्दात् अनावृत्तिः शब्दात्

அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்

இதையே சாந்தோக்யமும்,

एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्त नावर्तन्ते

ஏதேந ப்ரதிபத்யேமாநா இமம் மாநவமாவர்த்தம்
நாவர்த்தந்தே நாவர்த்தந்தே

என அறுதியிட்டது. ப்ரஹ்தாரண்யகமும், **तेषां न पुनरावृत्तिः** தேஷாம் ந புநராவ்ருத்தி: என்றது; ப்ரச்நோபநிஷத்தும், **एतस्मान्न पुनरावर्तन्ते** ஏதஸ்மாந்ந புநாராவர்த்தந்தே என்றது; கடோபநிஷத்தும், **यस्माद्भूयो न जायते** யஸ்மாத் பூயோ ந ஜாயதே என்றது; கீதாசார்யனும், **यद्गत्वा न निवर्तन्ते** யத் கத்வா ந நிவர்த்தந்தே என்றார்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமும் பின் வரும் மூன்று ச்லோகங்களில் உள்ள 21 திருநாமங்கள் மூலம், முக்த ஜீவனை அர்ச்சிராதி மூலம் நடக்க வைத்து, தன் ஜ்யோதிக்கருகில் அமர்ந்து ப்ரஹ்ம்மானந்தத்தை அனுபவிக்க வைக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனின், கல்யாண குணங்களைக் கொண்டாடுகிறது:

- १ ओं विहायसगतये नमः
- २ ओं ज्योतिषे नमः
- ३ ओं सुरुचये नमः
- ४ ओं हुतभुग्विभवे नमः
- ५ ओं रवये नमः
- ६ ओं विरोचनाय नमः
- ७ ओं सूर्याय नमः
- ८ ओं सवित्रे नमः
- ९ ओं रविलोचनाय नमः
- १० ओं अनन्तहुतभुग्भोक्त्रे नमः
- ११ ओं सुखदाय नमः
- १२ ओं नैकदाय नमः
- १३ ओं अग्रजाय नमः
- १४ ओं अनिर्विण्णाय नमः
- १५ ओं सदामर्षिणे नमः
- १६ ओं लोकाधिष्ठानाय नमः
- १७ ओं अद्भुताय नमः
- १८ ओं सनाते नमः
- २९ ओं सनातनतमाय नमः
- २० ओं कपिलाय नमः
- २१ ओं कपयेऽव्ययाय नमः

இந்த 21 திருநாமங்களுள் சிலவற்றை பராசர பட்டர் விளக்கிய வகையில் உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டு, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சம்பந்தம் கொண்ட இத் திருநாமங்களின் மஹிமைகளை ஸேவித்துக் கொள்வோம்.

முதல் திருநாமமான “விஹாயஸகதி” என்பது பரமபத நாதன், முக்த ஜீவன் தன் ஸ்தானத்தை அடையும் வழியாக (கதியாக) உள்ளான் என்று கூறுகிறது. பகவான் தான் அந்த வழியாக நிற்பதை பின் வருமாறு கூறியுள்ளான்:

भुक्त्वा च विपुलान् भोगान् स्वमन्ते मत्प्रसादतः ।

ममानुस्मरणं प्राप्य मम लोके निवत्स्यसि ॥

புக்த்வா ச விபுலாந் போகாந் ஸ்வமந்தே மத்ப்ரஸாத: |
மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய மம லோகே நிவத்ஸ்யஸி ||
--- விஷ்ணு புராணம் 5.19.26

அர்ச்சிராதி மார்க்க மூலம் ஆதிவாஹிகர்களுக்கு அதிகாரங்களைக் கொடுத்து வரும் பகவானை “ஓம் ஜ்யோதிஷே நம:” என்று நமஸ்கரித்துக் கொள்ளும் போது, முதல் ஆதிவாஹிகரான அக்னியை (அர்ச்சிசை) குறிப்பிடுகிறது.

இரண்டாவது ஆதிவாஹிகரான அஹ: என்ற பகலை அர்ச்சிஷோ’ஹ: என்று உபநிஷத் கூறுகிறது. அந்த அஹ: என்ற தேவதையை, “ஓம் ஸுருசயே நம:” என்ற ஸஹஸ்ரநாமம் நமஸ்கரித்துக் கொள்கிறது. பகவானால் நியமிக்கப்பட்ட பகல் தேவதை இங்கு குறிப்பிடப் பட்டது.

அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் மூன்றாவது படியான சுக்ல பசுஷ தேவதையை. “ஓம் ஹுதபுக்விபவே நம:” என்ற ஸஹஸ்ரநாமம் குறிப்பிட்டு, அந்த தேவதைக்கு ஆதாரமான பகவானை வணங்கிக் கொள்கிறது.

அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் நான்காவது படியான உத்தராயண தேவதையை “ஓம் ரவயே நம:” என்று ஸஹஸ்ரநாமம் குறிப்பிட்டது. வட திசை நோக்கி சூர்யன் சஞ்சரிக்கும் சமயம் உத்தராயணம். உத்தராயண யாத்திரை செய்யும் சூர்யனின் சக்திக்கு ஆதாரமான பகவானை இத் திருநாமம் வணங்குகிறது.

அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் ஐந்தாவது படியான ஸம்வத்ஸர தேவதையை “ஓம் விரோசநாய நம:” என்ற ஸஹஸ்ரநாமம் நமஸ்கரித்துக் கொள்கிறது. “संवत्सरोऽसावादित्यः ஸம்வத்ஸரோ’ஸாவாதித்ய” என்று தைத்திரீயம் சொல்லும் வகையில், உத்தராயணமும், தசுஷிணாயனமும் சேர்ந்த ஸம்வத்ஸரத்தின் அதி தேவதை விரோசனன் என்ற பகவான்.

அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் ஆறாவது ஆதிவாஹிகன் சூர்யன். அந்த ஸம்பந்தத்தை “ஓம் ஸூர்யாய நம:” என்று ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்லி இரண்டு அயனங்களிலும் சூர்யனின் ரதத்தை ஒட்டும் சூர்யநாராயண ஸ்வரூபியை நமஸ்கரித்துக் கொள்கிறது.

சூர்யனிடமிருந்து, சந்திரன், மின்னல் (அமாநவன்), வருணன், இந்திரன், ப்ரஹ்மமா ஆகிய ஆதிவாஹிகர்கள் முக்த ஜீவனை அழைத்துச் செல்வதை அடுத்த ஸஹஸ்ரநாமங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஸுகதா என்ற பரமபத நாதன், அமாநவன் என்ற திவ்ய புருஷனை நியமித்து செய்யும் அருளை பராசர பட்டர் பின் வருமாறு விவரித்தார்:

अमानवमुखेन स्पृष्ट्वा सवासनं संसारमुत्सायं

स्वाप्तिसुखं ददातीति सुखदः ।

அமாநவமுகேந ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸவாஸநம் ஸம்ஸாரமுத்ஸாயம்,
ஸ்வாப்தி ஸுகம் ததாதீதி ஸுகத: |

அமாநவன், சூக்ஷ்ம சரீரமுடைய ஜீவனை ஸ்பர்ஸித்து, பூர்வ ஜன்ம வாஸனைகள், லோக சம்பந்தங்களை விலக்கும் சக்தியை. “ஸுகத:” என்ற பகவான் அளிக்கிறான். இப்படி அமாநவனால் மேலும் புனிதப் படுத்தப்பட்ட முக்த ஜீவனை 500 அப்ஸரஸ்கள், கைகளில் புஷ்ப மாலைகள், சந்தனம் ஆகிய உபசார வஸ்த்துக்களை ஏந்தி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு வரவேற்கிறார்கள் என கௌஷீதகி உபநிஷத் பின் வருமாறு விளக்குகிறது:

तं पञ्च शतान्यणसरसः उपधावन्ति शतं मालाहस्ताः ।

शतम् अञ्जनहस्ताः तं ब्रह्मालंकारेण अलंकुर्वन्ति ॥

தம் பஞ்ச சதாந்யண்ஸரஸ: உபதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: |
சதம் அஞ்சநஹஸ்தா: தம் ப்ரஹ்மாலங்கரேண அலங்குர்வந்தி ||

இத்தனை பரிசுகளையும் தருபவனை ஸஹஸ்ரநாமம், “ஓம் நைகதாய நம:” என்று ஸேவித்துக் கொண்டு, அவன் ஒரு வரம் மாத்திரம் அளிக்கும் “ஏகதன்” அல்ல என்று கூறியது.

இவ்வளவு ப்ரஹ்மமாலங்காரங்களைப் பெற்ற ஜீவன் முன் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன் தோன்றுகிறார். தன் முன் நிற்கும் ஜீவனை, ஜகந்நாதனான பகவான், லக்ஷ்மியுடன் கூட கடாசுஷித்து, தயை நிறைந்த மனதுடன் வரவேற்று, ஸ்ரீமானாக செய்கிறார். ஸர்வ போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, அழியாத செல்வமாகிய தன்னையும், பெரிய பிராட்டியையும் என்றும் பிரியாதிருக்குமாறு அருள் புரிகிறார். “ஓம் அக்ரஜாய நம:” என்று வணங்கப்படும் ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன் தன் முன் நிற்கும் ஜீவனுக்கு அருள் புரிவதை கௌஷீதகி உபநிஷத் பர்யங்க வித்யை (த்ரிருவணை வித்யை) என்ற பகுதியில் பின் வருமாறு விளக்குகிறது:

स आगच्छति अमितौजसं पर्यङ्कम् --- उपश्रीरुपबृंहणं तस्मिन्

ब्रह्मास्ते तमित्थंवित् पादेनैव अग्रे आरोहति तं ब्रह्माह कोऽसि इति ---

सा या ब्रह्मणि चितिः या व्यष्टिः तां चितिं जयति तां व्यष्टि व्यश्नुते ---

इत्येवमन्ता हि पर्यङ्कविद्या ॥

ஸ ஆகச்சதி அமிதௌஜஸம் பர்யங்கம் உபஸ்ரீருபப்ரும்ஹணம்
தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாஸ்தே தமித்தம்வித் பாதேநைவ அக்ரே ஆரோஹதி
தம் ப்ரஹ்மாஹ கோ'ஸி இதி

ஸா யா ப்ரஹ்மணி சிதி: யா வ்யஷ்டி தாம் சிதிம் ஜயதி,
தாம் வ்யஷ்டி வயச்நுதே ... இத்யேவமந்தா ஹி பர்யங்கவித்யா ||

The passage in the kaushitaki Upanishad begins with these words: “He (the Mukta) comes to the Couch (Paryanka) of great splendour”. And proceeds: The Supreme Brahman is seated on it with Lakshmi beside Him and the attendants around Him. The Mukta (who has meditated upon the Lord in this manner) and who now realizes Him, places his foot on the couch and climbs it. Brahman asks him, “Who are you?”

And the text concludes: “The knowledge that Brahman has, the Mukta acquires; and the Bliss that is Brahman’s he enjoys that Bliss”.

அநிர்விண்ணன், ஸதாமர்ஷீ, லோகாதிஷ்ட்டானன் என்று விஷ்ணு
ஸஹஸ்ரநாமங்களால் வணங்கப்படும் அத்துதன், முக்த ஜீவனுக்கு பரமானுக்ரஹம்
புரிகிறான். இந்த அனுக்ரஹங்களை அடையவே நம்மாழ்வார் தனது பக்தி நிறைந்த
பாசுரங்களை தொடுத்து திருமாலைகளாக ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுக்கு ஸமர்ப்பித்தார்.
அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும், அங்கு நடை பெறவிருக்கும் ஸத்காரங்களையும் கண்டு
ஸமத்காரத்துடன் “சூழ்விசும் பணிமுகில் தூரியமுழக்கின” என்ற பத்தாம் பத்தின்,
ஒன்பதாவது திருமொழியில், தனது அனுபவங்களை அழகாக விவரித்தார். இனி மிகுந்த
ஒன்பது பாசுரங்களையும் ஸேவித்துக் கொள்வோம்.

இரண்டாவது பாசுரம்:

முதல் பாசுரத்தில், நாராயணன் என்ற பரம புருஷனால் நியமிக்கப்பட்ட
தேவதைகள், மங்களங்களை அறிவிக்கும் வாத்ய கோஷங்களை எழுப்பினதை

சொன்னார். இரண்டாவது பாசுரத்தில் “என்னப்பன் வாழ்புகழ் நாரணன் தமரைக் கண்டு உகந்து”, மேகங்கள், உயர்ந்த ஆகாசத்தில் பூர்ண கும்பங்களைப் போல் நின்று வரவேற்றதையும், நீர் சூழ்ந்த கடல்கள் கோஷித்ததையும், வழியில் உள்ள ஜனங்கள், மலைகளின் இடையே தோரணங்களைக் கட்டி வரவேற்றதையும் பின் வருமாறு விவரித்தார்:

நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்து, நன்னீர்முகில்,
பூரண பொற்குடம் பூரித்தது உயர்விண்ணில்,
நீரணி கடல்கள் நின்றார்த்தன நெடுவரை,
தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகே.

ஆதிவாஹிகர்கள் பூர்ண கும்பமெடுத்து, வேத பாராயணம் செய்து, ஸ்வஸ்தி வாக்யங்கள் கூறி, முக்த ஜீவர்களை, தோரணம் கட்டிய பாதைகள் மூலம் வரவேற்று உபசரித்தன என இப் பாசுரம் தெரிவித்தது.

மூன்றாவது பாசுரம்:

ஆதிவாஹிகர்களும், அவர்களுடைய சேவகர்களும், த்ரிவிக்ரமனால் பூமி அளந்த பகவானின் பக்தர்களை வணங்கிக் கொண்டு, தூபம், தீபம், புஷ்பம் ஆகியவை எடுத்து, ஸ்வாகதம் கூறினர் என்று பின் வருமாறு நம்மாழ்வார் தான் கண்ட அழகிய காட்சியை விவரித்தார்:

தொழுதனர் உலகர்கள் தூபநல்லலர் மழை
பொழிவனர், பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே,
எழுமின் என்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்,
வழியிது வைகுந்தற்கென்று வந்தெதிரே.

ஸ்ரீவைகுண்டம் ஏற இருப்பவர்களுக்கு இது தான் வழி என்று கை கூப்பி காண்பித்துக் கொண்டு, பாதையின் இரு புறங்களிலும் வரிசை, வரிசையாக நின்று கொண்டு, ஆதிவாஹிகர்களின் சேவகர்கள் வரவேற்றனர் என ஆழ்வார் சொன்னார்.

நான்காவது ஸ்ரீவைகுண்ட பாசுரம்:

“மதுவிரி துழாய் மாதவன்” என்ற தேன் ஒழுகும் திருத்துழாய் மாலையை அணிந்திருக்கும் சீரிய:பதியின் பக்தர்களுக்கு நடந்த உபசாரங்களை நான்காவது பாசுரத்தில், நம்மாழ்வார் பின் வருமாறு விவரித்தார்:

எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்,
கதிரவர் அவரவர் கைந்நிரை காட்டினர்,
அதிர்குரல் முரசங்கள் அலைகடல் முழக்கொத்த,
மதுவிரி துழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே.

ஆதிவாஹிகர்களான் அக்னியும், சூர்யனும், முக்தர் போகும் வழி எல்லாம் ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுவதற்காக உபயோகமாகும் மண்டபங்களை கட்டி, முன் நின்று, வரிசையாக கைகளை நீட்டி வழி காண்பித்தனர். பலத்த ஒலி உடைய முரசு வாத்தியங்களை முழக்கி, அலையெறியும் கடலின் ஒலி தான் இதுவோ என பிரமிக்க வைத்தனர் என நம்மாழ்வார் சொன்னார்.

ஐந்தாவது ஸ்ரீவைகுண்ட பாசுரம்:

மாதவன் தமர்கள் தேவயானப் பாதையில் யாத்திரை செய்யும் போது, ஆதிவாஹிகளும், மற்ற தேவதைகளும், தங்கள் இல்லத்திற்கு வந்தமர்ந்து, புனிதமாக்க வேண்டும் என்றதையும், “வேத நல்வாயவர்” என்ற வேத வித்பன்னர்கள், தாங்கள் செய்த யாகங்களின் பலன்களை முக்த ஜீவர்களுக்கு அளித்ததையும், அந்த ஜீவன்களை வரவேற்கும் வகையில், கின்னரர்களும், கெருடர்களும் கீதங்களைப் பாடி நின்றதையும், நம்மாழ்வார் ஐந்தாவது பாசுரத்தில் பின் வருமாறு விளக்கினார்:

மாதவன் தமரென்று வாசலில் வானவர்,
போதுமின் எமதிடம் புகுதுக என்றலும்,
கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்,
வேதநல் வாயவர் வேள்வியுள் மடுத்தே.

நம்மாழ்வாரின் ஆறாவது ஸ்ரீவைகுண்ட பாசரம்:

அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், “ஆழியான் தமர்களை” இந்த ஸ்வர்க்க போகங்களை நீங்கள் அனுபவிக்க வேணும் (வானகம் ஆண்மின்கள்) என்று மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று, வேதியர்கள் தங்கள் யாக, பூஜா பலன்களை ஸமர்ப்பித்த பின், பரிமளம் மிக்க ஸுகந்த தூபங்களை எடுத்துச் சுற்றினதையும், திருச்சின்னங்கள் எடுத்து ஊதி மரியாதை செய்ததையும் பின் வருமாறு பாசரமிட்டார்:

வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகை,
காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்,
ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தமர் என்று,
வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்தே.

சக்ரபாணியான பகவானின் பக்தர்களுக்கு பரிபூர்ண பரமபதானுபவம் ஏற்பட வானவர் உலகில் உள்ள அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ப்ரீதியுடன் வாழ்த்தினர் என்று ஆழ்வார் சொன்னார்.

நம்மாழ்வாரின் ஏழாவது ஸ்ரீவைகுண்ட பாசரம்:

இந்தப் பாசரத்தில் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுடன், சுடீராப்தி நாதனுக்கும் குடந்தையில் சயனித்திருக்கும் ஹேமரங்கனுக்கும் மங்களாஸாசனம் ஏற்பட்டது. இப் பாசரம் பின் வருமாறு:

மடந்தையர் வாழ்த்தும் மருதரும் வசுக்களும்,
தொடர்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர், தொடுகடல்
கிடந்தவெங் கேசவன் கிளரோளி மணிமுடி,
குடந்தையெங் கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆழமான திருப்பாற்கடலில் வ்யூஹ மூர்த்தியாய் சயனித்திருக்கும் சுடீராப்தி நாதன், அதே மாதிரி காவிடிக் கரையில் சயனித்திருக்கும் ஆராவமுதன் ஆகியவர்களுக்கு தலை முறை, தலை முறையாய் தாஸராகி இருக்கும் குடும்பங்களிலே அவதரித்த முக்த ஜீவர்களை

திவ்ய ஸ்தரீகள் வாழ்த்தினதையும், மருத் கணங்களும், அஷ்ட வஸுக்களும், முக்தர்களைத் தொடர்ந்து துதித்ததையும் ஆழ்வார் இங்கே சொன்னார்.

நம்மாழ்வாரின் எட்டாவது ஸ்ரீவைகுண்ட சேஷத்ர பாசரம்:

“கோவிந்தன் தனக்கு இவர் குடி அடியார்” என்றறிந்த வானவர், முக்த ஜீவன்களை “ஸ்வாகதம்” என்று சொல்லி, எதிர் கொண்டு அழைப்பதற்காக, உயர்ந்த கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்த மதில்களை உடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் கோபுர வாசலை அடைந்தார்கள் என இப் பாசரம் பின் வருமாறு கூறியது:

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று,
முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள,
கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்,
வடியுடை மாதவன் வைகுந்தம் புகவே.

நித்ய சூரிகள், பூமியில் கோவிந்தனாக அவதரித்த பகவானின் அடியார்கள், இன்று, முக்த ஜீவன்களாக இங்கு வருகிறார்கள் என்பதை அறிந்து, அவர்களை வரவேற்பதற்காக வைகுண்டத்தின் பெரிய கோபுர வாசலை அடைந்தனர் என்றார்.

நம்மாழ்வாரின் ஒன்பதாவது ஸ்ரீவைகுண்ட சேஷத்ர பாசரம்:

கோபுர வாசலைக் கடந்து எம் பெருமான் இருக்கும் திருமாமணி மண்டபத்தின் வாசலை காத்து வரும் த்வார பாலகர்கள், முக்த ஜீவன்களுக்கு செய்த மரியாதைகளையும், அவர்கள் அனுமதியுடன் உள் புகுந்த போது, அங்கிருந்த முனிவர்களும், வானவர்களும் அவர்களை வரவேற்றதை பின் வரும் பாசர மூலம் ஆழ்வார் கொண்டாடினார்:

வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்,
வைகுந்தன் தமர் எமர் எமதிடம் புகுதென்று,
வைகுந்தத் தமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்,
வைகுந்தன் புகுவது மண்ணவர் விதியே.

வைகுண்ட கர்ப்ப க்ருஹத்வாரத்தில், த்வார பாலகர்கள் கைகளில் பிரம்புடன் நின்று கொண்டிருந்தனர். முக்த ஜீவன்களைக் கண்டதும், அவர்களை வரவேற்று, எங்கள் யஜமானனின் பக்தர்களான நீங்கள் உடனே உள்ளே செல்லாம் என அனுமதித்தனர். பகவானை ஸேவித்த பின், எங்களுடைய த்வார பாலன கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட ஆசை ஏற்பட்டால், அந்த அதிகாரத்தையும் உங்களுக்கு முழு மனதுடன் தருகிறோம் என்றனர். பகவத் சேஷத்வத்தை விட பாகவத சேஷத்வத்தின் உயர்வை அறிந்திருந்ததாலே, த்வார பாலகர்கள் இம் மாதிரி கூறினர். கர்ப்ப க்ருஹத்திற்குள் முக்த ஜீவர்கள் நுழைந்ததும், கைங்கர்ய பரர்களாய் இருக்கும் நித்ய சூரிகளும், பகவானைப் போற்றி நிற்கும் முனிவர்களும், மண்ணவர் (ஸீலா விபூதியில் இருப்பவர்கள்), வைகுண்டம் புகுவது மஹா பாக்யமே என்று ஆச்சர்யப்பட்டு ஆனந்தித்தனர் என்று ஆழ்வார் சொன்னார்.

நம்மாழ்வாரின் பத்தாவது ஸ்ரீவைகுண்ட பாசுரம்:

பரமை காந்திகளாகவும், பரம பாகவதர்களாகவும் பூமியில் வாழ்ந்தவர்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் அடைந்து, நம்முடன் சேர்ந்தது நம் பாக்கியமே என்று கூறிய அமரர்களும், முனிவர்களும், முக்த ஜீவன்கள் செல்லும் வழியில் நின்று, அவர்கள் பாதங்களை பால் கொண்டு கழுவியும், தங்கள் பிராட்டிகள் மூலம் கந்தப் பொடி, பூர்ண கும்பம், தீபங்கள் உள் விளங்கும் குடங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு வரவேற்றனர் என்று பின் வருமாறு ஆழ்வார் சொன்னார்:

விதிவகை புகுந்தனர் என்று நல்வேதியர்,
பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்,
நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்,
மதிமுக மடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே.

பாங்குடன் (ஹிதமான வகையில்), முக்த ஜீவன்களின் திருவடிகளை தீர்த்தம், பால் கொண்டு அலம்பினர் என்றார். சந்திரனை பழிக்கும் முகங்கள் (மதி முகம் மடந்தையர்) உடைய பெண்கள், “நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுட விளக்கமும்” கொண்டு வரவேற்றனர் என்று ஆழ்வார் சொன்னார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடி

நிலைகளும் (சடகோபத்தையும்), திருச்சுண்ண பிராஸதத்தையும், கையில் ஏந்திக் கொண்டு, “ஸ்வாகதம்” எனச் சொல்லி நின்றனர் என்றார்.

நம்மாழ்வாரின் ஸ்ரீவைகுண்ட பலச்ருதி பாசரம்:

ஸ்ரீ உத்தமூர் ஸ்வாமிகள் இப் பாசரத்திற்கு கொடுத்த அவதாரிகை பின் வருமாறு:
“கல்யாணத்திற்கு நாளிட்டிருக்க, அந் நாள் வந்தவுடன் வரனுக்கு வேண்டும் அலங்காரங்களைச் செய்து, நல் வேதியரும், மதிமுக மடந்தையரும் உபசரித்து, ஆனந்தமாக விவாஹ மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் செல்வது போல, முக்தர்களை நித்ய சூரிகளும், பிராட்டிமார்களும் ப்ரஹ்மாலங்காராதிகளைப் பெறுவித்து, திருமாமணி மண்டபம் அழைத்துச் செல்வதை அருள்கின்றராய் தமக்கு எம்பெருமான் கொடுத்த ஸாஷாத்தகாரத்தைப் பற்றி இயற்றிய இத் திருவாய்மொழியின் பலனையும் (இங்கு) அருளிச் செய்கிறார்”.

இந்த பலச்ருதி பாசரத்தில், கீழ் பாசரங்களில் சொன்னவற்றை சுருக்கமாக சொல்லி, “அயர்வறும் அமரர்களும், அவர்களது அதிபதியுமான ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனும் வந்து எதிர்கொள்ள”, முக்த ஜீவர்கள் திருமாமணி மண்டபத்தை அடைந்தனர். அவர்கள் புடை சூழ, ஆனந்த மயமான திருமாமணி மண்டபத்தில் ப்ரஹ்மமானந்த சாலிகளான அடியோர்களின் அழ கோலக்கத்தின் நடுவே முக்தர்கள் இருந்து, பகவானுக்கும், பெரிய பிராட்டிக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும் “அந்தமில் பேரின்பத்தை” எய்தினர் என நம்மாழ்வார் சொன்னார். இப் பாசர வாக்யங்கள் பின் வருமாறு:

வந்தவரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து,
அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடு இருந்தமை,
கொந்தலர் பொழில் சூழ் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்,
சந்தங்களாயிரத்து இவை வல்லார் முனிவரே.

கொத்து, கொத்தாக புஷ்பங்கள் மலரும் சோலைகளை உடைய திருக்குருகூர் சடகோபனாகிய தான் சொன்ன ஆயிரம் பாசரங்கள் திருவாய்மொழியுடன் சேர்ந்த இந்த பத்து பாசரங்களை அப்யஸிப்பவர்கள், ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனின் பரமபதத்தில் நித்ய கைங்கர்யம் செய்யும் பாக்யமடைவர் என்று ஆழ்வார் சொன்னார்.

“அடியார் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலொ” என்று முன் ஒரு திருவாய்மொழியில் கேட்டு, பாகவத கோஷ்டியின் சேர்க்கை எனக்கு எப்போது கிடைக்கும் என்று ஏங்கின நம்மாழ்வாருக்கு, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ள பாகவத கோஷ்டியுடன் சேரும் பாக்யத்தை பரமபத நாதன் அருளினான். அவர்களுடன் சேர்ந்து, நம்மாழ்வார் சடகோப முனியானார்.

திருவாய்மொழியின் பாசுரங்களில், கண்ணனை தன் இஷ்ட தெய்வமாக கொண்டாடிய போது, நம்மாழ்வார்,

கண்ணன் கழலிணை, நண்ணும் மனமுடையீர்,
எண்ணும் திருநாமம், திண்ணம் நாரணமே

என்று நமக்கு உபதேசம் செய்தார். நர நாராயணர்களுள், நாரணனாக அவதரித்து, நரனான அர்ஜுனனுக்கு கீதோபதேசம் செய்த சமயம், கீதாசார்யன் சொன்ன இரு ச்லோகங்களை மனதில் வைத்து, அனாவ்ருத்தி சப்தம் கொண்ட ஸ்ரீவைகுண்ட ப்ராப்தியை எப்படி அடைவது என தன் அருளிச் செயல்கள் மூலம் நம்மாழ்வார் விளக்கினார். இந்த இரு ச்லோகங்கள் பின் வருமாறு:

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।

नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥

மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் துக்காலயமசாச்வதம் |

நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்தி பரமாம் கதா: ||

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।

मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ।

ஆப்ரஹ்ம புவநாத் லோகா: புநராவர்திந: அர்ஜுந |

மாழுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்யதே ||

--- பகவத் கீதை 8.15, 16

என்னிடம் சரணாகதி செய்து, என்னை ஆச்ரயித்தவர்கள், துக்கங்கள் நிறைந்ததும், அழியக்கூடியதுமான ஸம்ஸார மண்டலத்திற்கு திரும்ப மாட்டார்கள். என் திருநாடாகிய பரமபதத்தில் நிரந்தரமாக வஸிக்கும் பெரும் பாக்யத்தை அவர்கள் அடைவார்கள் என முதல் ச்லோகத்தில் பார்த்தஸாரதி சொன்னார்.

இரண்டாவது ச்லோகத்தில், ப்ரஹ்ம்ம லோகம் முதற் கொண்டு, எல்லா லோகங்களும் பிறப்பதும், அழிவதுமாக உள்ளன. ஆனால், என்னை சாஸ்த்ர ரீதியாக சரணாகதி மூலமடைந்தவன், பிறப்பு-இறப்பு என்ற தளைகளை அறுத்து, எப்போதும் என்னருகிலேயே ஸ்ரீவைகுண்ட வாசியாக இருப்பான் என்று கீதாசார்யன் சொன்னார்.

“தமிழ் மறைகள் ஆயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” என்று பராசர பட்டரால் நமஸ்கரித்துக் கொள்ளப்பட்ட நம்மாழ்வாரின் அருள் மொழிகளில் சிறந்தவை ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற பரமபதத்தைப் போற்றும் பாசுரங்கள். இவைகளின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்ந்தறிந்து நாமும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி ஸமேத பரமபத நாதனின் பேரருள் பெற்று உய்வோமாக!

முடிவுரை:

ப்ரபந்ந ஸந்தான கூடஸ்தரான (ப்ரபந்நர்களின் பரம்பரைக்கு தலைவரான) நம்மாழ்வார், அழகிய கை வளைகள் உடைய பிராட்டியும், நீயும் நின்று கொண்டிருக்க, மற்ற தெய்வங்களை, நான் நாடவில்லை. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ள நித்ய சூரிகளைப் போல், எல்லா முக்த ஜீவன்களும் உன்னை அனுபவித்து, கைங்கர்யம் செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட புருஷார்த்தத்தை நான் ஸாஷாத்தகரித்தேன் என்று குலபதியான நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரம் ஒன்றில் சொன்ன வகை பின் வருமாறு:

கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுமூலும் ஐங்கருவி,
கண்ட இன்பம், தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்,
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப,

கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே.

இப்படியாக மஹாலக்ஷ்மியை முன்னிட்டு, பகவானிடம் ப்ரபத்தி செய்வது ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மம். இதை நிலை நாட்டியவர் நம்மாழ்வார் என்ற விஷ்வக்சேனரின் அம்சபூதர். மற்ற ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும், இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தையே தவறாது கடை பிடித்து உயர்ந்தனர்.

श्रीवैकुण्ठे त्रिपाद्विभूति इति प्रसिद्ध क्षेत्रे विरजा तीरे ऐरम्मत पुष्करणी तटे श्रीमते महालक्ष्म्या समेताय श्रीपरमपद् नाथाय परब्रह्मणे नमः ॥

॥शुभमस्तु मङ्गलमस्तु सर्वे जनाः सुखिनो भवन्तु ॥

SrlvaikuNThe tripAdvibhUti iti prasiddha kshetre virajA tlre airammata pushkaraNI taTe
Srlmate mahAlakshmyA sametAya Srlparamapada nAthAya parabrahmaNe namaH ||
||Subhamastu mangaLamastu sarve janAH sukhino bhavantu||

ஆழ்வார், ஆசார்யர்கள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பர ப்ரஹ்ம்மணே நம:

சுபமஸ்து